

PRZEGŁĄD HODOWLANY

MIESIĘCZNIK ILUSTROWANY, POŚWIĘCONY PRAKTYCE I TEORJI HODOWLI ZWIERZĄT DOMOWYCH

pod redakcją Doc. Dra TADEUSZA KONOPIŃSKIEGO

przy współudziale Dra H. MALARSKIEGO z Puław, Prof. K. RÓŻYCKIEGO z Dublin i inż. Z. ZABIELSKIEGO z Puław

Szerszy komitet redakcyjny:

pp.: prof. dr. L. Adametz z Krakowa (Wiednia), A. Budny z Bychawy, J. Czarnowski z Łek, Inż. W. Dusogę z Warszawy, nacz. Z. Ihnatowicz z Warszawy, prof. dr. K. Malsburg z Dublin, prof. dr. Z. Moczarski z Poznania, prof. R. Prawocheński z Krakowa, prof. dr. J. Rostafiński z Warszawy, W. Szczekin-Krotow z Warszawy, dr. B. Strusiewicz z Torunia, M. Trybulski z Warszawy, Inż. L. Turnau z Chłopów i inż. St. Wiśniewski z Warszawy

ORGAN POLSKIEGO TOWARZYSTWA ZOOTECHNICZNEGO W WARSZAWIE

REDAKCJA i ADMINISTRACJA mieści się w Poznaniu przy ul. Mickiewicza 33 w gmachu Wkp. Izby Rolniczej. Nr. telefonu 62-43.

PRZEDPŁATA wraz z przesyłką pocztową, płatna na konto P. K. O.

Poznań nr. 209 357, wynosi KWARTALNIE 6 ZŁ, NUMER

POJEDYNCZY 2,50 ZŁ. Zmiana adresu 50 gr.

OGŁOSZENIA w stosunku 140 zł za stronę, na 2, 3 i 4 stronie okładki 180 zł. Ustępstwo od cen tych udziela się zależnie od liczby powtórzeń bez zmiany tekstu, od 5—40 procent. Bezpłatna zmiana tekstu tylko przy całorocznych zamówieniach i nie częściej, niż raz na kwartał. Dla poszukujących posad 50 procent opustu.

Przedpłata, nie wniesiona do dnia 20 pierwszego miesiąca kwartału, będzie pobierana w drodze zaliczki pocztowej z dodatkiem 2,— zł na koszt zaliczki. W razie niewykupienia zaliczki administracja wstrzymuje wysyłkę pisma, co jednak nie zwalnia przedpłaciciela od zobowiązań. Zobowiązania przedpłacicieli ustają dopiero z chwilą odwołania przedpłaty. Odwołanie nastąpić może tylko z końcem kwartału. Do pierwszego zeszytu każdego kwartału dołączane będą dla ułatwienia przesyłki pieniądze blankiety przekazowe P. K. O.

TREŚĆ:

Stanisław Runge: Ronienie zakaźne u krów.

Stefan Hoser: Kontrola mleczności w Wielkopolsce w roku 1928/1929.

Zygmunt Jaworski: Znaczenie drugorzędnych znamion płciowych w doborze hodowlanych.

Marjan Frezer: Zdrowe budynki dla świń.

Drobne porady hodowlane. — Głosy i spostrzeżenia z praktyki. — Z instytucji i towarzystw hodowlanych. — Przegląd piśmiennictwa. — Adresy hodowców. — Wiadomości targowe.

W ostatnich czasach coraz częściej mnożą się przypadki zakażenia człowieka bakteriami Banga, wywołującymi ronienie u krów i dziwić się należy, że tak długo nie wiedziano o tem niebezpieczeństwie. Pierwsze przypadki zakażeń bakteriami Banga u ludzi spostrzeżono w r. 1924 w Stanach Zjednoczonych, następnie w pld. Afryce, Indjach niderlandzkich, Hiszpanji, Włoszech, Francji, Anglii, Szwajcarji, Czechosłowacji, Polsce, Szwecji, a zwłaszcza w Danji, gdzie od kwietnia roku 1927 do grudnia 1928 r. stwierdzono ok. 500 przypadków chorobowych u człowieka.¹⁾

Zakażenie bakt. Banga dotyczyło przedewszystkiem ludzi mających styczność z bydłem, a temsamem głównie lekarzy weterynaryjnych i rolników. Jest to niejako choroba zawodowa lek. wet. i rolników. Rzadsze stosunkowo przypadki zakażeń bakt. Banga stwierdzane u lekarzy weterynaryjnych niż u rolników wzgl. ludzi innych zawodów, co wynika z danych statystycznych, tłómaczyć należy koniecznością częstszego i dokładniejszego odkażania własnej osoby przez lekarzy weterynaryjnych.

Zakaźnik ronienia krów bact. abort. inf. Bang (brucella abort. inf. Bang) jest blisko spokrewniony z zakaźnikiem gorączki maltańskiej zwanej także

¹⁾ Według: Prof. Dr. K. Poppe: Tierarzt und Bangsche Krankheit. D. T. W. No 44—1929.

Stanisław Runge.

Ronienie zakaźne u krów.

Ronienie zakaźne krów przenośne na człowieka. Bact. abort. infect. Bang, a bac. melitensis. Febris undulans bovina, a febris undulans caprina. Objawy zakażenia bakt. Banga u człowieka. Środki lecznicze i zapobiegawcze przy zakażeniu bakt. Banga u człowieka. Wydzielanie bak. Banga nazewnatrz przez krowy roniące. Środki higieniczne, a szczególnie swoiste przeciw ronieniu zakaźnemu krów. Więcej światła, powietrza i miejsca dla krów cielných w oborze.

Ilość chorób zakaźnych przenośnych ze zwierząt dom. na człowieka (zoonozy) powiększyła się o jeszcze jedną chorobę.

śródziemnomorską-bact. melitensis (brucella melitensis), którą choroba występuje często w okolicach położonych nad morzem Śródziemnym wśród kóz i ludzi.

Pierwszy A. C. Evans w roku 1918 wykazał, że oba te zakaźniki zachowują się jednakowo pod względem biochemicznym i serologicznym jakoteż wzrostu na różnych pożywkach, przyczem oba zakaźniki mogą wywołać też zakażenie u człowieka. Bakt. gorączki maltańskiej posiadają jednak zdaje się większą zdolność chorobotwórczą od bakt. Banga. Czy jednakże oba wymienione zakaźniki są jednymi i tymisamymi drobnoustrojami nie zostało dotychczas udowodnione.

Podobieństwu zakaźników odpowiada również przebieg choroby u człowieka. Gorączka maltańska jak i zakażenie bakt. Banga charakteryzuje się występowaniem przez czas dłuższy zmiennej gorączki (febris remittens). Gorączka przy zakażeniu bakt. Banga jest tegosamego typu co przy chorobie maltańskiej, stąd żądanie Ehrstroema, aby gorączkę przy zakażeniu bakteriami Banga określano nazwą febris undulans bovina, analogicznie do gorączki maltańskiej-febris undulans caprina jest zupełnie słuszne.

Objawy zakażenia bakterji Banga jakkolwiek dzisiaj jeszcze nie we wszystkich kierunkach zostały zróżniczkowane są w przeważnej swej ilości następujące: zmienna gorączka o dziennych wahanach do 2 st. C. z najwyższym nasileniem do 41 st. C., może występować miesiącami, a nawet latami po dłuższych 10—14 dniowych przerwach. Mimo wysokiej gorączki ogólne poczucie jest mało zmienione. W kilku przypadkach stwierdzano spadek wagi ciała. Z początku choroby występują poty, uczucie zimna, pęcherzyki w jamie ustnej, cuchnienie z ust (foetor ex ore) przypominające woń łożyska cielęcia, zapalenie gardła. Czasami obserwowano także ogólną ociężałość, zmęczenie, zubożenie i jakby reumatyczne bóle mięśni karkowych, grzbietowych, krzyżowych jakoteż rąk i nóg, obrzęk śledziony i wątroby. W okresie najwyższej gorączki konstatowano zmniejszoną ilość ciałek białych (leukopenja), później wzrost limfocytów z monocytosą. Obraz chorobowy jest podobny do duru, parady, gruźlicy, grypy i zakażeń posoczniciowatych. Bardzo rzadko obserwowano u zakażonych bakt. Banga mężczyzn obrzęk jąder i przyądrzy (orchitis, hydrocoele, epididymitis), spostrzegano u buhaji w oborach z ronieniem na tle Banga lub płyn w jamie brzusznej (ascites i zakrzepy) (thrombosis) w żyłach kończyn. Do najczęstszych należą zmiany na skórze w związku z zakażeniem skóry przy usuwaniu

obumarłego płodu, zatrzymanego łożyska, przepłukiwań macicy, zranieniach przy szczepieniu krów żywymi kulturami Banga. Zmiany te pojawiają się w postaci rozrzuconego rumienia (erythema multiforme, haemorrhagicum), zapalenia pęcherzykowego skóry (dermatitis bullosa) albo ropnego zapalenia mieszków skórnych (furunculosis). W jednym przypadku wyprysk dotyczył nie tylko rąk, ale także małżowin usznych i warg. Przeniesienia się choroby z człowieka na człowieka dotychczas nie stwierdzono. Wrażliwość człowieka na zakażenie bakt. Banga jest zdaje się wogóle niewielka. Z dotychczasowych obserwacji wynika, że częściej zachorowują mężczyźni niż kobiety bardzo rzadko dzieci. Poronień u kobiet w następstwie zakażenia bakt. Banga dotychczas nie notowano.

Przebieg choroby Banga u człowieka jest przeważnie mało złośliwy. Rekonwalescencja jednak może trwać długo, bo kilka miesięcy, przyczem niewykluczone są nawroty (recydywy) po dłuższych przerwach. Powikłania dotyczą głównie zakażenia mieszanego (infectio mixta) lub dodatkowego zakażenia bakteriami durowymi, paradyrowymi i posoczniciowatymi.

Choroba Banga podobnie jak gorączka maltańska może przebiegać bez jakichkolwiek widocznych objawów klinicznych, zdradzając tylko we krwi chorego obecność przeciwciał bakt. Banga wzgl. gorączki maltańskiej. Zejście śmiertelne w przeciwnieństwie do choroby maltańskiej, przy której procent śmiertelności dochodzi do 50% — przy chorobie Banga należy do wyjątków.

Rozpoznanie zakażenia bakt. Banga u człowieka udaje się tylko na drodze serologicznej i bakterjologicznej. Aglutynacja (metoda Gruber — Widala) i wiązanie dopełniacza posiadają dla rozpoznania pierwszorzędne jakkolwiek nie decydujące znaczenie. Nawet po ustąpieniu klinicznych objawów wyniki dodatnie aglutynacji i wiązania dopełniacza utrzymać się mogą przez dłuższy czas.

Bezpośrednie wykazanie bakterji Banga we krwi i moczu człowieka jest trudne i udaje się tylko przez przeszczepienie dootrzewnowe na morskie świnki zwłaszcza materiałem pobranym z człowieka w okresie gorączki. Metoda alergiczna charakteryzująca się wykazaniem nadczułości organizmu przez wystąpienie reakcji ogólnej (gorączka, apatia) i miejscowej (zaczerwienienie, bolesność w miejscu szczepienia), a polegająca na śródskórnym zaszczepieniu 0,1 ccm przesączonego autolizatu bakt. Banga w roztw. soli kuch. posiada tylko wtedy wartość rozpoznawczą, gdy zgadza się z wynikami serologicznymi i bakterjologicznymi.

W leczeniu stosują lekarze środki objawowe i swoiste. Z symptomatycznych środków dotychczas były stosowane: środki przeciwgorączkowe (antipyretica), preparaty salicylowe, kamfora z pyramidonem, neosalvarsan w połączeniu z salicylem, omnadina, melubrina, trypaflavina, merkurochrom, argochrom, preparaty jodowe i t. p.

Z środków swoiste działających — Kristensen otrzymywał dobre wyniki po wstrzyknięciu surowicy przeciw gorączce maltańskiej, niektórzy jednak jak Eyre i Sheater uważają leczenie zakażenia bakt. Banga surowicą za bezwartościowe. Lepsze wyniki uzyskiwano w Danji i Niemczech szczepieniem osłabionych szczepionek sporządzonych z bakt. Banga. Występująca jednak w większości przypadków zbyt silna reakcja poszczepienna u pacjenta wymaga wielkiej ostrożności w dawkowaniu i wogólności odpowiedzialnej decyzji zastosowania tego sposobu leczenia.

W celu zapobiegawczym osoby, których zawód wymaga styczności z krowami roniącymi zakaźnie, winne bezwzględnie po ukończeniu swej pracy w oborze wymyć dokładnie ręce w wodzie z mydłem, odtłuścić ręce alkoholem i obmyć je w rozcieńczonej 2,5—3% wodzie krezolowej, roztworze 1,5—2% lizolu, 3% roztw. terapogenu, roztw. 1% sublimatu itp. Wskazaniem jest dokładne mycie i odkażenie rąk zwłaszcza przed każdym jedzeniem. Spożywanie surowego mleka od zakażonych krów jako też produktów sporządzonych z takiego mleka może być również przyczyną zakażenia i zachorowania na gorączkę Banga, stąd zalecenia godne jest spożywanie tylko mleka przegotowanego i nieprzerabianie mleka z krów roniących. Uświadomienie personelu zajętego w oborze co do niebezpieczeństwa przeniesienia się choroby na człowieka i dokładne pouczenie go o obchodzeniu się z krowami roniącymi, obornikiem, karmą, przeprowadzanie często odkażeń stanowisk, mają w tym względzie nadzwyczaj ważne znaczenie. W przypadkach zachorzeń wśród personelu zajętego w oborze w której panuje ronienie zakaźne, połączonych z gorączką i podejrzanymi objawami wyżej opisanymi, winno się zwrócić uwagę ordynującemu lekarzowi na ew. zakażenie bak. Banga celem przeprowadzenia badania chorego we właściwym kierunku.

Zakażenie bakt. Banga następuje głównie przez stykanie się z krowami roniącymi, gdyż bakt. Banga zostają wydalone w znacznej ilości wraz z poronionym płodem, łożyskiem, wypływami z macicy i mlekiem. Fakt, że ronienie zakaźne wśród krów nie rozszerza się tylko drogą bezpośrednią, ale

także i pośrednią, a więc przez karmę, ściółkę, osoby pielęgnujące bydło jest nadzwyczaj ważnym. Głównym źródłem infekcji jest jednak samo zakażone zwierzę, które wydziela bakterie z organizmu nazewnątr. Kolej losu bakterji Banga w organizmie krów zakażonych ze względu na stosowane szczepienia zapobiegawcze krów żywymi kulturami Banga mogą nam wyjaśnić złe i dobre skutki takiego szczepienia.

Bakterje Banga zostają najczęściej przyjęte wraz z zakażoną karmą (per os), przenikają drogą krążenia ściany jelit, dostają się u nieciężarnych krów do wymienia, u ciężarnych także do macicy. Zakażenie może nastąpić także wprost do macicy przez pochwę (per vaginam) przy kryciu krowy przez zakażonego buhaja, który to sposób zakażenia według sądu licznych badaczy uchodzi za rzadki.

Zdaje się, że bakt. Banga u nieciężarnych krów w wymieniu i gruczołach limfatycznych wymienia znajdują się w mniejszej ilości niż u krów ciężarnych w macicy, która w danym przypadku jest miejscem najmniejszego oporu (*locus minoris resistentiae*) dla rozmnożenia się bakterji. Nadzwyczaj dosadnie i przekonywująco opisuje przebieg zakażenia u krów roniących Curt Fischer²⁾, które warto wraz z wnioskami tego autora przytoczyć:

Przy napływie bakt. Banga z jelit (ew. także z miejsca szczepienia kulturami Banga) pewna ilość bakterji ginie, pewna zostaje wydaloną przez wymię, a część rozmnaża się w organizmie dalej. Że szczepienie kulturami żywymi u nieciężarnych krów nie wywołuje widocznej jakiejś reakcji oraz, że nawet niezakażone wysokociężarne krowy szczepione żywymi kulturami Banga nie porzucają, niczego nie dowodzi. W praktyce trudno odróżnić krowy zakażone od niezakażonych. Ciężarna zakażona krowa w większości przypadków porzuci, a, że żywe bakterje z miejsca szczepienia przedostają się do macicy na to istnieją dostateczne dowody. Gdy macica jest ciężarna, bakterje Banga dostają się przedewszystkiem do niej na drodze krążenia krwi, czy bakterje znajdujące się w wymieniu przechodzą także do macicy jest jeszcze wątpliwem. Bakterje rozmnażają się głównie w łożyszczach (*cotyledones*) macicznych, wywołują zmiany w samej krwi matki i płodu oraz zmiany anatomiczne w macicy, łożysku i płodzie, sprowadzając w następstwie osłabienie wzgl. śmierć płodu i ew. jego wydalenie nazewnątr (poronienie abortus wzgl. poród przedwczesny — *partus praematurus*).

²⁾ Dr. Curt Fischer. — Weischlitz. — Der seuchenhafte Abortus. Tieraerztl. Rundschau Nr. 39 — 1929.

Na inwazję bakterji (antigen) odpowiada organizm wytworzeniem przeciwciał (anticorpus) i to w ilości zależnej od stopnia zjadliwości i liczby bakterji przenikających z jelit lub miejsca szczepienia jakoteż swoistej zdolności tworzenia przeciwciał. Skutki inwazji drobnoustrojów zależne są również od stopnia zjadliwości, liczby bakterji i wrażliwości organizmu.

Bakterje niezawsze zwyciężają i stąd znane są wypadki w których cielę mimo zakażenia bywa donoszone jakkolwiek z powodu mniej lub więcej zmniejszonego odżywiania jest wstrzymane w rozwoju i jest małe, a łożysko odchodzi z trudnością, podobnie jak nie należą do rzadkości przypadki, w których krowy mimo zakażenia, cielą się normalnie.

Gdy poronienie (wzgl. poród) wystąpił to bakterje spełniły swą rolę. Część ich odchodzi z płodem i łożyskiem, część ginie, część na drodze krążenia krwi, w której równocześnie następuje spadek przeciwciał, przenika do wymienia, gdzie wegetuje częściowo wydostając się wraz z mlekiem nazewnątrz.

Przy następem zapłodnieniu krowy, objawy choroby występują ponownie, gdyż bakterje znowu posiadają korzystne warunki rozmnażania się w ciężarnej macicy. Organizm krowy zawiera po poronieniu (wzgl. porodzie) wytworzone przeciwciała, ale te zostają szybko wydalone z organizmu z mlekiem (siarą), które przyjmuje cielę o ile narodziło się żywe wzgl. nazewnątrz.

Przeciwciała nie utrzymują się długo w organizmie, co zostało stwierdzone także przez szczepienia żywymi kulturami Banga. Mniej więcej do 23 dnia po szczepieniu ilość przeciwciał wzrasta, później jednak zmniejsza się w miarę czasu. Wynika z tego, że bakterje znajdujące się w wymieniu nie mogą być przez przeciwciała zniszczone, a znowu znajdujące się w wymieniu bakterje jako wegetatywne nie pobudzają organizmu do energicznego wytwarzania przeciwciał. U nieciężarnych krów zdaje się tak bakterje jak i przeciwciała są nieszkodliwe i nieczynne jako niezdolne do walki. Walka rozpoczyna się dopiero, gdy bakterje dostaną się w większej ilości do krwiobiegu, z czego należy wnioskować, że przy szczepieniu żywymi kulturami przeciwciała się tworzą — jeżeli się przyjmie, że bakterje z miejsca szczepienia przenikają drogą krążenia krwi do wymienia wzgl. do macicy, z czego znowu wynikałoby, że bakterje przyjęte per os lub z wymienia dostające się do krwiobiegu wywołują także przeciwciała.

Wnioski jakie należałoby wyciągnąć z powyższych wywodów są następujące:

1. Ponieważ bakterje Banga w czasie ciąży dostają się z wymienia do macicy, należy przyjąć że wymię, a temsamem mleko są wolne w tym okresie od bakterji. Ciężarne krowy nie są więc siewcami bakterji Banga.

2. U nieciężarnych krów bakt. Banga znajdują się w wymieniu. Także per os albo przez szczepienia przyjęta bakterje, dostają się tam i zostają w znaczniejszej ilości wraz z mlekiem wydalone (stosunek ilości wnikiętych bakterji do ilości wydalanych, nie jest jeszcze stwierdzony). Nieciężarne krowy są zatem siewcami bakterji Banga.

3) U nieciężarnych i mlecznych krów, które są pomieszczone w jednej oborze, nie powinno się przeprowadzać szczepienia żywymi kulturami ze względu na wydalanie przez wymię bakterji Banga i niebezpieczeństwo zakażenia krów ciężarnych.

Nieciężarne, mleczne krowy trzymane w osobnej oborze mogą być szczepione żywymi kulturami i to możliwie krótko przed kryciem, co jest jednak trudne do przeprowadzenia, bo kto może ciężę u krowy w ciągu 3—4 tygodni przewidzieć, a zawartość przeciwciał w 3 tygodnie po szczepieniu coraz więcej się zmniejsza.

4. Ciężarne krowy należy postawić razem o ile możliwości w osobnej oborze, szczepić je należy tylko zabitymi kulturami. Urządzenie osobnego pomieszczenia dla ocieleni, gdzie stawia się wysokocielne krowy zawczasu jest pierwszym warunkiem zapobiegawczym ronienia. O ile są znaczne trudności co do zupełnego oddzielenia krów wysokocielnych, należy przynajmniej wysokocielne krowy postawić między nieciężarne i po odbytem poronieniu wzgl. porodzie je tam już zostawić.

Należy nadmienić, że krążenie płodowe jest zależne i związane ze stanami i zmianami zapalnymi łożyszcz macicznych i kosmków łożyska płodowego, wywołanemi zakażeniem bakt. Banga. W jednych przypadkach mogą się rodzić cielęta słabsze, które przedwcześnie przychodzą na świat, ale są już zdolne do życia i zatrzymuje się tylko łożysko, w innych przypadkach rodzą się cielęta obumarłe starsze (ok. 7 mies.) przy zatrzymaniu łożyska, często znowu cielęta wcześniej obumarłe (ok. 5 mies.), a nawet jeszcze wcześniejsze obumarłe płody (ok. 3 mies.). Należy z tego wnioskować, że gdy cielę przy większym zapotrzebowaniu krwi, odpowiedniej jej ilości otrzymać nie może, następuje śmierć płodu i poronienie. Przy wygasaniu zarazy, gdy płody znowu otrzymują dostateczną ilość krwi, ronienie mimo to może wystąpić, jeżeli ciężarne krowy użyją więcej ruchu (pastwisko, transport) albo, gdy ciężarna krowa zużywa dla siebie więcej składni-

ków krwi (głównie tlenu) np. pomieszczona w ciasnej, dusznej oborze i stanowisku. Tem tłómaczyć należy dlaczego przy rozpoczęciu wypuszczania na pastwisko, ronienie znowu występuje. Bezkrytyczne zalecanie wypuszczania na pastwisko krów cielných, które przebyły ronienie zakaźne, jest szkodliwe i nigdy nie powinno się w tym względzie postępować schematycznie. Przeciwnie krowy cielne nie powinny być na pastwisko przez 1—2 lat wypuszczane jak również nie powinny być wypuszczane na pastwisko krowy, które jeszcze nie roniły, ale zakażenie bakt. Bąga się podejrzewa wzgl. zostało ono stwierdzone zapomocą badania krwi. Postępowanie próbne może się w danych przypadkach mocno pomścić i wyrządzić znaczne szkody.

Dopóki ronienie zakaźne całkowicie nie wygaśnie należy krowom zabezpieczyć spokój i dobre powietrze w oborze, a przede wszystkim dostatecznie obszerne stanowiska tak, aby krowy mogły się każdej chwili wygodnie położyć i rozprostować tylne kończyny. Można często zauważyć w oborach jak krowy stojące ciasno w stanowiskach uderzają (odtrącają) siebie zadem dla zapewnienia sobie więcej miejsca, albo jak spoczywając nawet w czasie zupełnego spokoju panującego w oborze, przy rozprostowywaniu kończyn wzajemnie się kończynami uderzają.

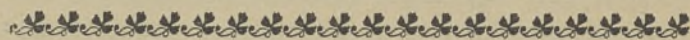
Ronienie w oborach hodowlanych występuje częściej niż u krów ras pierwotnych. Dzięki postępowaniu hodowlanemu wielkość i waga krów zostały znacznie powiększone, ale czy wymiary stanowisk jakie poczyniono przed 50 czy 100 laty się zmieniły? Bezwarunkowo krowom cielnym należy dać stanowisko jak najbardziej szerokie i wygodne, szczególnie przy dzisiejszym stanie hodowli, gdy żąda się od krowy jak najlepszego wykorzystania paszy, dużej wagi, znacznej mleczności, prawie co roku cielęcia i zdrowia. Nie mniej ważnym czynnikiem dla płodności jak i dokończenia ciąży jest dostarczenie krowom odpowiedniej ilości wapna w karmie. Wapno jednak nie jest w każdym przypadku przez krowy przyswajane, gdyż do asymilacji wapna potrzebna jest obecność witaminy A (przeciwrzywicowej), która znajduje się w znaczniejszej ilości w karmie zielonej. Obecność witaminy A w karmach jest do pewnego stopnia znowu uzależnioną od promieni ultrafioletowych. Jak wiadomo można witaminę A wywołać nawet w karmach roślinnych pozbawionych zupełnie życianów przez naświetlanie ich promieniami z lampy kwarcowej, z czego należy wnioskować, że niema asymilacji wapna bez witaminy A, a niema witamin A bez ultrafioletowych promieni. W większości nawet

bardzo higienicznie zbudowanych oborach zauważa się, że promienie słoneczne nie docierają do obory, że i tak nierzadko małe i zabrudzone szyby często są posmarowane mlekiem wapiennym dla przyciemnienia obory. Zwyczajne wprowadzie szkło nie przepuszcza promieni pozafioletkowych, ale nawet i tę odrobinę promieni słonecznych jaka mogłaby wpaść przez okna obory, żałuje się krowom przez budowanie zbyt małych okien, nieotwieranie okien w dnie słoneczne lub zatykanie ich słomą lub jakimiś płachtami. Budowa obór w dzisiejszych czasach winna się opierać na zasadach ostatnich zdobyczy wiedzy, winna zerwać z niedopuszczeniem światła do obory i ciasnotą stanowisk, które przyczyniają się w wielkim stopniu do przypadków ronienia i jałowości wśród krów. Dzisiejszy postępowy hodowca winien inaczej budować i urządzać oborę niż przed kilkudziesięciu laty i nie będzie żałował kilkuset złotych nawet na zakup lampy kwarcowej dla użytkowania jej do naświetlania zwierząt bądź karmy przeznaczonej dla krów cielných i cieląt.

Sensem niniejszego artykułu nie jest chęć obniżenia wartości swoistych szczepień zapobiegawczych czy leczniczych, ale zwrócenie uwagi hodowcom, że tak rozpowszechniona dzisiaj „szczepieniomania” winna być oparta o silny krytycyzm i ostrożność postępowania, że przeprowadzenie szczepień swoistych nie uprawnia rolnika do zaniechania wszelkich środków higienicznych, że szczepienia dadzą tylko wówczas dobre wyniki, gdy nie będą schematyzowane, ale traktowane indywidualnie.

Zapobieganie ronienia zakaźnego wymaga także jak najdokładniejszego zrozumienia istoty przejawów ciąży jakoteż zapewnienia zwierzęciu dogodnych warunków bytowania, opartych na biologicznych spostrzeżeniach.

Ochrona zdrowia zwierząt — to ochrona zdrowia ludzkiego, a do tego szczytnego zadania poza lekarzami, powołany jest także i rolnik.

Stefan Hoser.

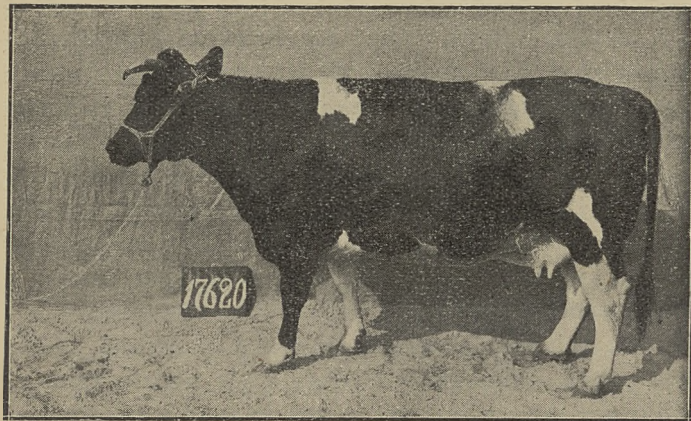
Kontrola mleczności w Wielkopolsce w r. 1928/29.

Zasady, na jakich prowadzona była kontrola mleczności przez Wielkopolską Izbę Rolniczą w roku sprawozdawczym, nie uległy zmianom. W ogólnych zarysach zasady te podałem w sprawozdaniach z kontroli mleczności z lat ubiegłych, (Przegląd Hodowlany Nr. 1

i 12 z r. 1928). Organizacja kółek kontroli mleczności w Wielkopolsce różni się pod wielu względami z analogicznymi organizacjami w innych województwach.

Kółka kontroli mleczności w Wielkopolsce, za wyjątkiem paru kółek kontroli prywatnych, które

Betty IV 17620, ur. 1923, ociel. 6. 4. 28 III. Ojciec 1688 Hans, matka 14676 Betty.

1. 4. 27 — 31. 3. 29	9 366,7	2,94%	276,02
1. 4. 28 — 31. 3. 29	6 934,3	2,88%	200,31

obejmują wyłącznie obory jednego właściciela, podlegają bezpośrednio Wielkopolskiej Izby Rolniczej. Taka centralizacja kierownictwa pracami w kółkach kontroli wpływa przede wszystkim na obniżenie kosztów jej prowadzenia. Od dwóch lat opłata za kontrole mleczności została wyznaczona na 7 zł rocznie od krowy. Jest to najniższa składka, z jaką dotychczas się spotkałem, — w innych dzielnicach naszego kraju składki wynoszą od 9 zł rocznie od krowy, w niektórych związkach do 12 zł. Podczas Powszechnej Wystawy Krajowej miałem możność rozmawiania z hodowcami z zagranicy i okazywało się, po przewalutowaniu tamtejszych opłat pobieranych za kontrolę mleczności, że w każdym wypadku były one wyższe od naszych. Pięcioletnie doświadczenie istnienia kontroli mleczności u nas, — a wieloletnie doświadczenie zagranicą uczy niezbitcie, że koszty prowadzenia kontroli wielokrotnie zostają hodowcy zwrócone, nie tylko wskutek podniesienia mleczności krów, lecz również przez racjonalniejsze ujęcie i zainteresowanie się całokształtem hodowli bydła. Przyznaję, że były wypadki, gdzie wskutek nieodpowiedniego zachowania się i niedbalstwa kontrolera, praca w kółku kulała i nie dała spodziewanego rezultatu. Wypadki takie były jednak stosunkowo bardzo rzadkie i były one z całą bezwzględnością tępiące. Przed paru laty dużo trudności sprawiało wyszukanie odpowiednio przygotowanego personelu. Obecnie, szczególnie dzięki Szkole

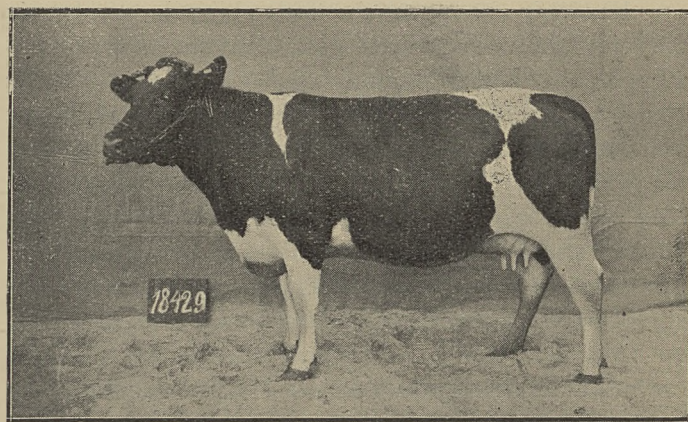
Rolniczo-Hodowlanej w Liskowie [Kaliskiem, kandydatów odpowiednie przygotowanych do pracy w kółkach kontroli mleczności jest dosyć i niema potrzeby tolerowania kontrolerów nieodpowiednio przygotowanych.

Według stanu z dnia 1. 10. 1929 r. na terenie województwa poznańskiego funkcjonowało 59 kółek kontroli obejmujących 661 obór większych z łączną liczbą 27 689 krów. W ciągu października zorganizowanych zostało dwa dalsze kółka. Z kontroli włosciańskiej, której organizacja tak dalece nie rozwinęła się, sprawozdanie podaję niżej.

W ciągu pięcioletniego istnienia kontroli mleczności na terenie Wielkopolski liczebny jej rozwój przedstawiał się jak niżej:

1. X. 1924	kółek	3, obór	36, krów	1740
1. X. 1925	"	9, "	118, "	4720
1. X. 1926	"	16, "	202, "	7710
1. X. 1927	"	27, "	352, "	14060
1. X. 1928	"	47, "	563, "	24424
1. X. 1929	"	59, "	661, "	27689

Z wymienionej liczby kółek bezpośrednio prowadzonych przez Wielkopolską Izbę Rolniczą jest 47. Nadkontrola wykonywana jest w 12, to jest w 3 obejmujących

Wiktoria VII, 18 429, ur. 1924, ociel. 9. 4. 1928 II. Ojciec Hans 1688, matka Wiktoria IV 14 169 dała mleka:

1. 4. 27 — 31. 3. 29	13 760,3	3,20%	441,18
1. 4. 28 — 31. 3. 29	6 267,0	3,34%	209,86

III. nagroda P. W. K.

mujących większe obory należące do jednego właściciela, gdzie kontrola prowadzona jest przez miejscowego kontrolera; — w 9 zaś prowadzonych przez Zachodnio-Polskie Towarzystwo Rolnicze. W podanej liczbie kółek kontroli uwzględnione zostały kółka prowadzone przez starszych kontrolerów, którzy równo-

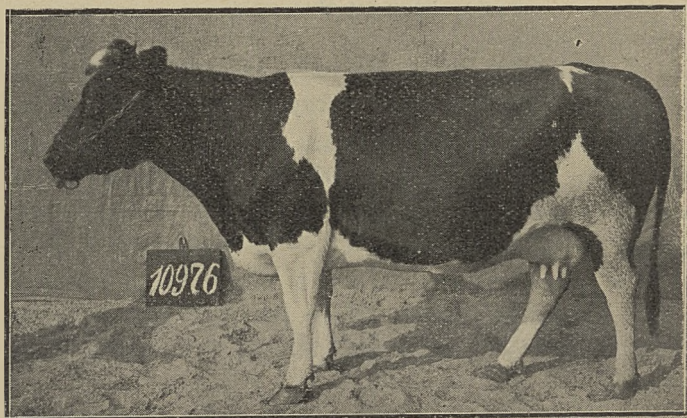

częście wykonują nadkontrolę w powierzonych sobie okręgach.

Kontrola mleczności na terenie Wielkopolski ma szerokie widoki rozwoju. Biorąc pod uwagę, że mamy ogółem w Wielkopolsce 480 000 krów dojnych, pod kontrolą znajduje się, łącznie z hodowlą włościańską około 28 800 krów, a więc zaledwie 6% ogólnego pogłowia. Dając sprawozdanie zeszłoroczne, zaznaczyłem, że w tym czasie pod kontrolą znajdowało się 5% ogólnego pogłowia krów dojnych. Różnica między rokiem bieżącym i rokiem zeszłym w cyfrach absolutnych wynosi 4 400 krów — a więc w stosunku do ogólnego pogłowia liczba krów podlegających kontroli mleczności podniosła się o 1% ogólnego pogłowia krów.

Dając sprawozdanie z kontroli mleczności, najciekawszym punktem jest podanie przeciętnej rocznej mleczności i przeciętnego % tłuszczu wszystkich obór będących pod kontrolą mleczności, gdyż przez to uwidoczni się wpływ kontroli na podniesienie wydajności krów. W roku sprawozdawczym przeciętna roczna mleczność wszystkich obór wynosiła 3 364 kg mleka. Porównyując przeciętną mleczność w roku 1927/28 i 1928/29 stwierdzamy zwyżkę o 105 kg mleka. Gdyby porównać przeciętną mleczność tylko tych obór, które przynajmniej dwa lata są prowadzone pod kon-

zultaty wykazane w pierwszym i ostatnim roku kontroli mleczności — różnice są jeszcze widoczniejsze. Przeciętna roku pierwszego wykazała mleczność roczną 2 849 kg mleka od krowy — rok ostatni 3 358 kg —

Danusia, 10 976, ur. 1921, ocieł. 31. 10. 1928 V. Ojciec Brandmeister 1686, matka Alida 14 707, dała mleka:

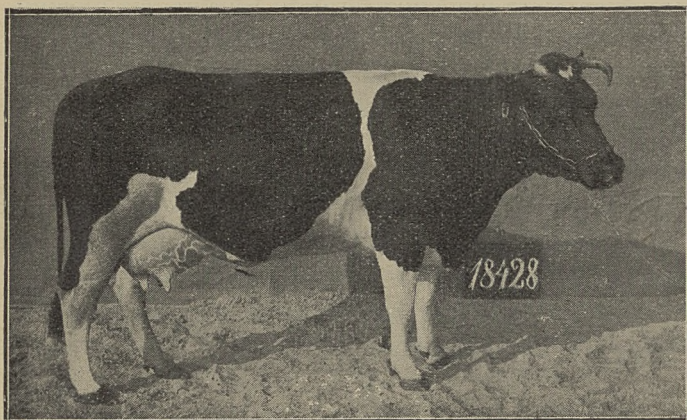
1. 4. 27 — 31. 3. 39	12 982,9	3,34 %	400,72
1. 4. 28 — 31. 3. 29	7 913,0	3,01 %	238,55

a więc różnica wynosi 510 kg rocznie przeciętnie od krowy.

W poszczególnych latach przeciętne roczne mleczności obór będących pod kontrolą mleczności były:

w roku 1924/25	— 2 849,5 kg mleka
„ „ 1925/26	— 2 799,5 „ „
„ „ 1926/27	— 3 021 „ „
„ „ 1927/28	— 3 259 „ „
„ „ 1928/29	— 3 364 „ „

Wobec odmiennego sposobu prowadzenia ksiąg kontroli mleczności przez Wielkopolską Izbę Rolniczą, w porównaniu do innych związków kontroli mleczności, działających na terenie Polski, nie można dać liczb porównawczych mleczności tutejszego bydła. Przypominam, że według zasady przyjętej przez Wielkopolską Izbę Rolniczą, przeciętną mleczność obory oblicza się na podstawie mleczności krów normalnie wycielonych, które przez cały rok były w oborze pod kontrolą. Wszystkie krowy chore, sprzedane, dokupione, pierwiastki i t. p. zaliczane są do grupy t. zw. anormalnych i mleczności tych krów do obliczania przeciętnej z obory nie są uwzględniane. W związku z inicjatywą Ministerstwa Rolnictwa w sprawie ujednolnienia systemu prowadzenia kontroli mleczności przez wszystkie związki kontroli mleczności, w roku przyszłym sposób obliczenia przeciętnej ulegnie zmianie.

Brombeere 1842 VII, ur. 1924, ocieł. 6. 3. 28 II i 3. 7. 29 III.

Ojciec Hans 1688, matka Brombeere III 14590

1. 4. 27 — 31. 3. 28	6 266,8	3,28 %	206,05 po I wyciel.
1. 4. 28 — 31. 3. 29	7 062,5	4,03 %	214,35
1. 4. 27 — 31. 3. 29	13 319,3	3,15 %	420,40

złoty medal Państwowy.

trolą mleczności, a więc miały przynajmniej drugie zamknięcie roczne, różnica byłaby znacznie większą. Z braku miejsca nie podaję omawianego zestawienia.

Biorąc pod uwagę pięcioletni okres istnienia kontroli mleczności w Wielkopolsce i porównując re-

Do sprawozdania niniejszego dołączam 3 zestawienia obór będących pod kontrolą mleczności, uszeregowanych według przeciętnej:

wydajności mleka rocznie
‰ tłuszczu
wydajności kg tłuszczu.

Z zestawień tych widzimy, że cały szereg obór w roku sprawozdawczym poczynił poważne postępy.

W roku zeszłym najwyższa przeciętna mleczność obory nie przekroczyła 6 000 kg. W roku bieżącym obór powyżej 6 000 kg mleka mamy 3. W granicach zaś od 5—6 mamy obór 11 — w porównaniu do 7 obór w roku zeszłym. Obór z mlecznością powyżej 4 000 kg mleka mamy 64 — podczas gdy w roku zeszłym mieliśmy zaledwie połowę tej liczby, gdyż tylko 33.

Postępy tych obór zasługują na całkowite uznanie. Nie chcę jednak przez to powiedzieć, że dążeniem kontroli mleczności jest forsowanie mleka w oborach do rekordowych ilości, — że mleczność ma być jedynym wskaźnikiem jakości obory. Miałem sposobność już parokrotnie wypowiedzieć zapatrywanie swoje na ten temat, że do oceny czy to obory, czy poszczególnej sztuki nie wystarczy porównać wyłącznie mleczności. O ile nie wzięlibyśmy pod uwagę zdrowia zwierząt i ich budowy, byłby to sąd jednostronny, gdyż te dwa czynniki są fundamentem każdej hodowli. Nawet więcej, bezkrytyczne forsowanie mleka bez równoczesnych zabiegów i odpowiedniej pielęgnacji krów w celu utrzymania ich zdrowia — może być nie tylko ryzykownym, ale wprost zgubnym dla całej hodowli. Do podnoszenia wydajności krów zachęcamy bardzo, gdyż intensywne żywienie racjonalnie stosowane kalkuluje się w obecnych warunkach bardzo dobrze, jednak nie zapominajmy, że krowa jest żywym zwierzęciem i że zbyt jednostronna jej eksploatacja grozić będzie zawsze utratą zdrowia.

O ile pod względem rozdojenia krów kontrola mleczności wykazuje stały postęp, o tyle pod względem ‰ tłuszczu w mleku nie możemy się pochwalić tak dobrymi postępami. W roku 1926/27 przeciętny ‰ tłuszczu wynosił 3,25, w roku zeszłym 3,24, w roku bieżącym 3,24.

Utrzymanie ‰ tłuszczu na jednym poziomie tłumaczy się przede wszystkim faktem, że w każdym roku jest część obór, która do kontroli mleczności przystąpiła w ciągu roku, i rozpoczyna dopiero pracę nad podniesieniem hodowli.

Obory, które pod kontrolą prowadzone są dłużej, wykazują ciągłą wyższkę ‰ tłuszczu. Szczególnie widać to w oborach zapisanych do ksiąg rodowodowych,

w których podniesienie mleczności i ‰ tłuszczu, dzięki celowemu doborowi buhaji, stwierdzić można każdego roku.

Ze wszystkich trzech zestawień, które dołączam do niniejszego sprawozdania, najwięcej uwagi należałoby zwrócić na uszeregowanie obór według przeciętnej wydajności kg tłuszczu. Przeciętna ze wszystkich obór wynosi 110 kg tłuszczu.

Wyszczególnione w zestawieniach obory w ogromnej większości mają bydło nizinne czarno-białe. Obór czerwonych krajowych zapisanych do ksiąg rodowych jest 6. Najwyższą mleczność wykazała obora w Przytochnicy — 4 577 kg mleka 4,01 ‰ tłuszczu = 182,47 kg tłuszczu, oraz Godziętowy — 3 406 kg mleka, 3,78 ‰ tłuszczu = 128,83 kg tłuszczu.

Kontrola w oborach włościańskich w roku sprawozdawczym zrobiła duże postępy, aczkolwiek na tem polu pozostaje jeszcze najwięcej do zrobienia. O ile mogę śmiało powiedzieć, że wszystkie racjonalnie prowadzone obory większej własności już pod kontrolą są prowadzone — o tyle wśród włościan praca nie wychodzi jeszcze ze stadjum organizacyjnego. Organizowanie odrębnych kółek kontroli włościańskiej nasuwa dużo trudności, przede wszystkim w związku z koniecznością zebrania na stosunkowo niedużym terenie dostatecznej liczby krów. Z tego też powodu Wielkopolska Izba Rolnicza tworzy kółka mieszane, które obejmują zarówno większe jak i mniejsze obory. Odrębne kółka kontroli włościańskiej funkcjonują cztery, a mianowicie na terenie powiatów Koźmińskiego, Szubińskiego, Mogileńskiego i Wągrowieckiego, obejmując razem z krowami włościańskimi przydzielonymi do kółek mieszanych, ogółem około 1 200 krów.

Zamknięcie roczne kółka Pogorzela powiatu Koźmińskiego obejmuje 247 krów normalnie wycielonych. Przeciętne wydajności krów w roku sprawozdawczym wynoszą w poszczególnych wioskach:

Głuchów	2 604	kg	rocznie	od	krowy
Głuchówek . .	2 888	"	"	"	"
Elżbietków . .	2 493	"	"	"	"
Siedmiorogów .	2 473	"	"	"	"
Zalesie Wielkie	2 407	"	"	"	"

Z pozostałych kółek kontroli nie mam jeszcze danych, gdyż kontrola została tam zorganizowana w roku bieżącym i nie może być jeszcze zamknięć rocznych. W sprawozdaniu z roku bieżącego będzie można z kontroli włościańskiej podać więcej danych.

Zaznaczam, że opłatę za kontrolę włościańską w roku sprawozdawczym obniżyła Wielkopolska Izba Rolnicza do 4 zł rocznie od krowy. Opłata taka

Zestawienie obór według przeciętnej rocznej wydajności mleka w roku 1928-29.

Przebieg choroby	1601—1800	1801—2000	2001—2200	2201—2400	2401—2600	2601—2800	2801—3000	3001—3200	3201—3400	3401—3600	3601—3800	3801—4000	4001—4200	4201—4400	4401—4600	4601—4800	4801—5000	5001—5200	5201—5400	5401—5600	5601—5800	5801—6000	6001—6200	6201—6400	6401—6600
Razem odór	1	7	10	21	32	39	51	48	49	40	37	33	31	13	18	4	7	5	3	2	2	—	1	1	1

Obory oznaczone * mają rasę czerwono-krajową.

Zestawienie obór według przeciętnego ‰ tłuszczu w r. 1928/29

[illegible]

Obory oznaczone * mają rasę czerwono-kraiową

Zestawienie obór według przeciętnej rocznej wydajności tłuszczu w roku 1928/29

[illegible]

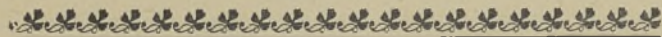
Obory oznaczone * mają rasę czerwono-kraiowa.

tylko w części pokrywa kosztą, które przy hodowli włościańskiej są znacznie zwiększone. Nie mając subwencji z zewnątrz nie można też kontroli tej rozbudować. Jedynie pomoc Ministerstwa Rolnictwa może się przyczynić do szybkiego rozpowszechnienia kontroli wśród najszerzych warstw rolników.

Zygmunt Jaworski.

Znaczenie drugorzędnych znamion płciowych w doborze hodowlanym.

Jest rzeczą powszechnie znaną, że u bardzo wielu gatunków zwierząt samce różnią się mniej lub więcej od samic, a różnice te określa się zazwyczaj jako drugorzędne znamiona płciowe, obejmujące wszystkie różnice płci z wyjątkiem samych narządów rozrodczych.

Określenia „drugorzędne znamiona płciowe” użył jeszcze w 1785 r. uczony angielski Hunter.

Samo pojęcie drugorzędnych znamion płciowych jest bardzo rozciągliwe, a podział na pierwszo-, drugo- i trzeciorzędne jest bardzo niepewny i nierówny, bo np. gruczoł mleczny jest przez jednych uważany za zasadniczą, a zatem pierwszorzędną cechę płciową, podczas gdy inni uważają go za zamię drugorzędne. Drugorzędne znamiona płci występują jedynie u zwierząt wyższych, a są bardzo typowe i wyraźne tylko u niektórych wielkich grup zwierząt, tak jakby one wedle słów Morgana posiadały większą zdolność wytwarzania tych cech, nader wyraźnych u zwierząt ssących, ptaków i owadów, w przeciwieństwie do robaków, jamochłonów i mięczaków, u których samice różnią się od samców właściwie tylko ośrodkami rozrodczymi.

Z różnych sposobów prób wyjaśnienia powstawania znamion płciowych przytoczyć należy przede wszystkim Darwina, który dwupostaciowość płciową (dimorfizm płciowy) przedstawia jako skutki doboru płciowego tj., że cechy odróżniające obie płci zostały zdobyte w hodowli przyrody.

Znamiona płciowe zazwyczaj dzieli się na somatyczne i psychiczne. Do pierwszych wypada zaliczyć te, które pozostają w pewnym związku z rozmnażaniem, z rodzeniem potomstwa i z jego wychowaniem n. p. budowa miednicy oraz gruczoły mleczne itd., a dalej te cechy, które pozostają pośrednio pod wpływem gruczołów rozrodczych n. p. budowa kośćca, otwory

skóry, przemiana materji i t. d. Wskutek wyższego rozwoju zwierząt ssących, do których należą najważniejsze zwierzęta domowe, występuje także silniejsze zróżniczkowanie płci, spowodowane więcej trudnem wychowywaniem potomstwa, a z drugiej strony może większą walką o byt u samców.

Przechodząc kolejno znamiona płciowe, co do których udowodniony został związek z gruczołami rozrodczymi, należy u zwierząt ssących zwrócić uwagę na charakter budowy szkieletu, w którym największe różnice wykazują: czaszka, klatka piersiowa i miednica. Czaszka samic jest mniejsza, posiada słabiej rozwinięte kości i mniejsze wyrostki. I tak znaną jest rzeczą, że u koni i świń samice mają krótszą głowę, przeciwnie zaś u bydła i owiec samice mają głowę stosunkowo dłuższą. Jednak wedle Lydtina miary szerokości czaszki byka są zawsze większe, dzięki czemu buhaj mając kark silnie rozwinięty, a rogi krótsze i grubsze posiada uderzający w oczy wygląd samczy. Oczywiście porównywać można tylko obie płci tej samej rasy i tego samego wieku.

Miednica jest u samic zwierząt ssących szersza z powodu pomieszczenia w niej oprócz trzewi także narządów rozrodczych samiczych.

Klatkę piersiową samce mają szerszą i w związku z szerszą budową klatki piersiowej jest szersze ustawienie przednich odnóży. Szerszy natomiast rozstaw zadnich nóg u krów ma swoją przyczynę w szerszej miednicy.

Umieśnienie samców jest w stosunku do kośćca silniej rozwinięte i cięższe, co pociąga za sobą większy ciężar i większą postać samców.

Różnice w budowie szkieletu u koni stwierdził S. v. Nathusius, oceniając tę różnicę wymiaranowości nadpęcinowej grubszej u ogierów niż u klaczy.

Dimorfizm płciowy jest u bydła bardzo różnie zaznaczony, bo np. u bydła stepowego różnice u obu płci są bardzo małe w przeciwieństwie do ras hodowlanych, u których może wzmożona czynność płciowa wywołała zwiększenie różnic płci i nadmierny rozwój jąder u samców.

Skóra i jej utwory posiadają również charakterystyczne cechy u samców, zwłaszcza zwracają na siebie uwagę u samców ssaków czuby, grzywy i brody, a u samców ptaków ogony i grzebienie. Jak wiadomo, u bydła samiec ma silnie rozwinięty czub na głowie pomiędzy rogami. Różnica ubarwienia polega zazwyczaj na silniejszym żywym ubarwieniu samców u bydła ras jednobarwnych, n. p. u ras alpejskich, u bydła polskiego, oraz u bydła stepowego byki są ciemniej zabarwione. Przyczyny tego zjawiska należałoby szukać w pewnych hormonach, wydzielanych przez samcze ośrodki rozrodcze. Prawie z zupełną

pewnością można także stwierdzić, że i u ras plamistych samce mają większe i ciemniejsze plamy.

Natomiast różnice w budowie skóry i włosów może zacierać równy bardzo sposób użytkowania zwierząt n. p. trenowania koni wyścigowych. I u ludzi można zauważyć, że kobiety pracujące ciężko nabierają zewnętrznie charakteru męskiego t. j. pewnej grubości kształtów i ostrości rysów.

Jako najważniejsze znamiona płciowe wedle ogólnie przyjętych pojęć trzeba uważać gruczoły mleczne u samic. Gruczoły mleczne, mając ścisły związek z narządami rozrodczymi, rozwijają się silniej podczas ciąży. Tylko należycie rozwiniętym ośrodkom rozrodczym towarzyszy rozwój gruczołów mlecznych normalnych. Najlepszym dowodem jest wpływ kastracji, która pociąga za sobą zanik gruczołów mlecznych.

Opierając się na tem, należałoby uznać, że i znane powszechnie cechy mleczności u bydła mają ogromne znaczenie jako znamiona płci. System nerwowy i mózg u obu płci różnią się prawdopodobnie bardzo mało, jednak życie nerwowe objawiające się w usposobieniu, temperamencie i ruchach ma wielkie znaczenie dla hodowcy, gdy jako drugorzędne znamię płci występuje typowa dla samców większa ruchliwość i pobudliwość osobników. Na temperament musi się zwracać uwagę przy doborze zwierząt do chowu, zwłaszcza w tym wypadku, gdy temperament stoi w ścisłym związku z dzielnością użytkową n. p. w hodowli koni.

Bardzo być może, że temperament dziedziczy się jako cecha, pozostającą w związku z płcią. Dowodem mogą być obserwacja nad bydlęm Jersey, a zatem rasą stojącą na bardzo wysokim stopniu rozwoju hodowlanego. Jak wiadomo, byki tej rasy w przeciwieństwie do krów odznaczają się temperamentem gwałtownym i dzikim. Przedstawiwszy ogólnie cechy, odróżniające samców od samic, należy zastanowić się, o ile pewna właściwość uważana za znamię płciowe przypada rzeczywiście w udziale samej „płci”. I tak jeżeli weźmiemy pod uwagę gruczoł mleczny jako taki, to nie jest on przecie wyłączną somatyczną właściwością płci samicy. Charakter płciowy tego gruczołu zaznaczony jest tylko stopniem jego rozwoju. Tak samo rogi pustorogich nie są cechą płci, natomiast typowy jest stan i stopień rozwoju oraz ułożenie. Do takich cech można zaliczyć także i brodę człowieka, która pojawia się u starych trzebieńców męskich, odpowiadając zarostowi starych kobiet. Na podstawie przytoczonych przykładów Taudler i Gross, określając drugorzędne znamiona płci, wypowiedzieli twierdzenie, że wszystkie drugorzędne cechy płci były pierwotnie cechami gatunku, charakterystycznymi dla tego gatunku zwierząt kręgowych, jednak bez związku ze sferą płciową.

Ten sposób określenia umożliwia rozpatrywanie drugorzędnych znamion płciowych z innego stanowiska — a mianowicie nie „czy to jest drugorzędną cechą płci”, lecz „ile w tem znamieniu jest z cechy gatunku, a ile drugorzędnej cechy płciowej”.

Śledzenie znaczenia wpływu ośrodków rozrodczych musi się zatem przeprowadzać na podstawie tych samych praw badania biologicznego, wedle których dąży się do znalezienia związku między zjawiskami biologicznymi. Do tego celu wiodą obserwacje normalnego rozwoju fizjologicznego oraz patologicznego i doświadczenia wykonywane. Omawiając z tego punktu widzenia występowanie drugorzędnych znamion płciowych, trzeba po krótko nawiązać nić przewodnią toku niniejszego artykułu do wpływu gruczołów dokrewnych na rozwój organizmu zwierzęcego.

Najpowszechniej znany jest wpływ usunięcia ośrodków rozrodczych, czyli kastracji, na organizm zwierząt i człowieka. Trzebienia czyli kastracji dokonywano od niepamiętnych czasów i z najrozmaitszych przyczyn. Skutki kastracji są znane, a szczegółowo zestawione są w pracach S. r. Nathusia, Sellheima, Tauhlera, Kopcia i t. d.

U zwierząt ssących, które nas przedewszystkiem w tym wypadku zajmują, charakterystyczne jest wydłużenie odnoży (przy kastracji w młodości) oraz zatarcie typu płciowego, a wystąpienie raczej typu gatunku. A więc u pustorogich (bydło domowe) kastracja wywołuje wydłużenie się rogów, które są cieńsze. Jak wiadomo u rogacza, wcześniej wykastrowanego, nie rozwijają się zupełnie rogi, podczas gdy późniejsza kastracja powoduje wytworzenia się narośli w miejsce rogów i to zależnie od ich stanu rozwoju w chwili kastracji. U rena natomiast niema zaniku rogów jak u rogacza lub jelenia, gdyż rogi, występujące u obu płci, są cechą gatunku podobnie jak u pustorogich.

Zwrócić trzeba uwagę, że znaczenie gruczołów dokrewnych, do których należą gruczoły rozrodcze, polega nie tylko na ich wpływie na przemianę materji, wzrost i system nerwowy. Nie mniej ogromnej wagi jest właśnie ich wzajemny wpływ i zależność od siebie, z których prawdopodobnie tylko nieznaczna częśćka dochodzi do wiadomości badacza jako bardzo mglisty obraz procesów, odbywających się w organizmie, a sięgających podstawy zjawisk życia tj. chemicznych zmian w obrębie komórki. Jako przykład wzajemnego oddziaływania gruczołów dokrewnych posłużyć mogą n. p. gruczoł tarczowy i nadnercza, gruczoły rozrodcze i tarczyca, lub wreszcie gruczoły rozrodcze i szyszynka mózgowa i t. p.

U kogutów po usunięciu szyszynki mózgowej w 30 dniu życia występował przedwczesny rozwój płciowy; to samo stwierdzone zostało u psów i u kró-

lików, przyczem nastąpiła nadmierna chorobliwa otyłość.

U zwierząt wyższych, do których należą głównie zwierzęta domowe, cechy płci rozwijają się stale i powoli równolegle z ośrodkami rozrodczymi od pierwszej chwili powstania osobnika, a więc nie pojawiają się dopiero w okresie dojrzewania płciowego, lecz istnieją w założeniu, aby podczas ostatecznego rozwoju ośrodków rozrodczych pod wpływem wewnętrznego wydzielania przybrać charakter danej płci.

Zwrócić wypada uwagę na powstrzymujące czasem działanie ośrodków rozrodczych, n. p. u pewnych odmian kur; koguty mają upierzenie zbliżone do samic (zwłaszcza ogon) i dopiero po wykastrowaniu występuje u nich szata analogiczna z upierzeniem kogutów innych ras.

Jako ciekawy przykład tych zjawisk rozwijania się znamion płci pod wpływem działania ośrodków rozrodczych mogłyby posłużyć doświadczenie Steinach'a nad przeszczepieniem jąder i jajników u szczurów i świnek morskich. Ta zamiana ośrodków rozrodczych powodowała pojawianie się drugorzędnych znamion płci przeciwnej u kastratów, tj. u trzebionych samców cech żeńskich i odwrotnie. Obserwując występowanie drugorzędnych znamion płciowych u zwierząt wyższych, przekonano się, że ośrodki rozrodcze wywierają swój przemożny wpływ nie tylko na drugorzędne znamiona płciowe, lecz i na ogólny rozwój organizmu, a więc i na gruczoły dokrewne.

Wyniki wspomnianych badań doprowadziły do wniosku, że i normalny rozwój ośrodków rozrodczych zależy od rozwoju i od prawidłowej czynności gruczołów dokrewnych.

Granice wzajemnego oddziaływania pomiędzy gruczołami dokrewnymi są — jak to było zaznaczone — bardzo niejasne, lecz w każdym razie stwierdzone jest istnienie pewnego związku. Jako przykłady przytoczyć można jeszcze wpływ kastracji na rozwój grasicy, która nie tylko nie ulega zmniejszeniu, lecz może nawet powiększa się. U kastratów człowieka zauważono zmniejszenie się gruczołu tarczowego.

Dalej można wymienić obserwacje Fischera, Taudlera i Kellera nad zwiększeniem się przysadki mózgowej po kastracji. U jałówek kastrowanych znaleziono powiększoną przysadkę, nierozwiniętą macicę, a grasicę niezmienną. Wspomnieć także należy o odwrotnych objawach zauważonych przez Fröhlicha, a mianowicie wstrzymanie rozwoju ośrodków rozrodczych po wycięciu przysadki mózgowej. Adametz znowu zaznacza w swej „Hodowli ogólnej”, że udało się wywołać przyspieszenie wzrostu i dojrzałości płciowej przez dodatkowe przeszczepienie przysadki mózgowej.

Spostrzeżenia dokonywane przy kastracji, podczas ciąży oraz przy akromegalji (nadmierny wzrost kończyn i części twarzy poza okres kostnienia wywołany zmianami patologicznymi w przednim płacie przysadki mózgowej), dostarczają aż nadto dowodów związku między ośrodkami rozrodczymi, przysadką i wzrostem kości, czyli budową szkieletu.

Suma tych oddziaływań i czynników, mająca swój podkład w ustroju genetycznym danego osobnika, daje obraz, który obejmujemy pojęciem „konstytucja”. Wykluczona jest z jednej strony możliwość oceny wielkości wpływu pojedynczych czynników, a z drugiej strony także i ocenienia sumy tych czynników, więc miernika jakiegoś znaleźć nie można. Adametz powiada w swej „Hodowli ogólnej”, że jednolitej miary konstytucji w przybliżeniu nawet ustanowić nie można, a zatem badanie konstytucji zwierzęcia musi się ograniczać zawsze do zbadania i poznania konstytucji częściowych ze stanowiska hodowlanego.

Stwierdziwszy poprzednio wzajemny wpływ gruczołów pokrewnych musimy pamiętać także, że ośrodki rozrodcze razem z gruczołami o wewnętrznym wydzielaniu wywierają wpływ na drugorzędne znamiona płciowe.

W tym wypadku ośrodki rozrodcze mają podwójne zadanie do spełnienia:

1° spełnić funkcje rozradzania się,

2° wpłynąć na charakter płciowy osobnika tj. na jego „Soma” przez swe wydzieliny tj. hormony.

A więc każdy osobnik ma swoją częściową konstytucję płciową charakterystyczną dla niego.

Zapoznanie się z tą konstytucją jest dla hodowcy rzeczą ogromnej wagi, gdyż ona daje pewne wskazówki odnośnie do nadawania się osobnika do chowu. Prawidłowy rozwój płciowy i prawidłowe występowanie objawów płciowych kryje się ze zdrowiem płciowym osobnika.

Zwierzę więcej płciowo zdrowe jest oczywiście płciowo zupełnie i prawidłowo rozwinięte, a tem samem prawidłowy rozwój znamion płciowych dowodzi:

1° normalnego wytwarzania się komórek rozrodczych,

2° zdrowej plazmy rozrodczej nie obciążającej potomstwa wadami ustrojowymi.

Dla pewności obrazu należy zwrócić uwagę na dziedziczenie się drugorzędnych znamion płciowych. Wiadomem jest z nauki o dziedziczności, że wedle Goldschmidta czynnikiem powodującym występowanie drugorzędnych znamion płci należy przypisać wartości ilościowe wymierne, które, dziedzicząc się razem z płcią, powodują pojawianie się drugorzędnych znamion płciowych.

Te właśnie zapatrywania na dziedziczenie się płci i jej znamion mają znaczenie dla praktyki hodowlanej, gdyż usposobienie do różnych rodzajów produkcyjności u zwierząt domowych dziedziczy się zupełnie podobnie jak drugorzędne znamiona płci. Na przykład w ten sposób dziedziczy się wedle Pearla zdolność kur do znoszenia w zimie większej ilości jaj.

Dziedziczenie „cech w związku z płcią”, które można tłumaczyć w ten sam sposób, wedle nowszych badań odgrywa nadzwyczajnie wielką rolę w życiu zwierząt i oczywiście także i człowieka.

Wiadomo bowiem, że w związku z płcią dziedziczy się skłonność do produkcyjności w różnych kierunkach gospodarskiego użytku. Poznano także dokładnie, że skłonności do pewnych chorób u zwierząt i u ludzi przekazują się w ten sam sposób. I tak odnośnie do produkcji mleka na podstawie nielicznych doświadczeń można przypuszczać, że jak się zdaje wysoka mleczność dominuje częściowo nad małą mlecznością, przyczem gra także poważną rolę polimerja. Wysoka zawartość tłuszczu w mleku dziedziczy się najprawdopodobniej jako cecha o dominancji osłabionej, pewnem jest jednak, że w tym wypadku buhaje odgrywają ważną rolę i dlatego należy zwracać uwagę na mleczność potomstwa byków, aby poznać ich własności genetyczne. Jest bowiem znaną rzeczą, że w obrębie każdej rasy, a więc i wśród bydła nizinnego znachodzą się pojedyncze osobniki, a nawet rodziny, które się odznaczają większą zawartością tłuszczu w mleku, przewyższając wybitnie średnią zawartość tłuszczu w mleku całej rasy. Stosując ściśle dobór hodowlany można użyć tych właśnie osobników jako podstawy dla wyhodowania szczepu bydła ze znacznym procentem tłuszczu w mleku. Wskazówką i podstawą dla przeprowadzania doboru są dokładne oznaczenia tłuszczu w mleku pojedynczych krów, wykonywane stale w określonych odstępach czasu. I właśnie te okoliczności wyzyskano swego czasu na wyspie Jersey dla wyhodowania rasy bydła dającego mleko o bardzo wysokim procencie (do 8⁰/₀) tłuszczu. Na podstawie tych danych zasady dąży się w Holandji i w Niemczech do podniesienia zawartości tłuszczu w mleku ras nizinnych, a usiłowania te doprowadziły do pomyślnych wyników.

Dla hodowli niezmiernie ważny jest dobór byka, który wywiera swój wpływ na znaczne ilości potomstwa, pokrywając rocznie 80 do 100 krów, o ile jest w pełni wyzyskany. I tu właśnie leży przyczyna tego ogromnego wpływu wartości hodowlanej samca, jak w tym wypadku byka rasy mlecznej i znaczenie t. zw. w Niemczech „Butterbullen”. Jak wiadomo u bydła zdawna szukano cech, pewnych wskazówek, któreby pozwoliły przewidzieć zdolność danych osobników

w kierunku mleczności i dzięki temu hodowcy doszli z czasem do określenia t. zw. cech mleczności, które jak zaznaczone było poprzednio, możnaby może podciągnąć do grupy znamion drugorzędnych płci. W literaturze, traktującej hodowlę stosowaną, mało spotyka się wzmianek o różnicach płci.

Wilckens bardzo pobieżnie opisuje różnice płci, nie określając warunków dobrego rozplodnika. Z późniejszych autorów Pusch, opisawszy różnice płciowe, dodaje niektóre uwagi, zaznaczając, że brak znamion płciowych jest niepożądany zarówno u samic jak i u samców. Omawiając ocenę wartości hodowlanej, zwraca uwagę na wyraźny typ płciowy u obu płci.

Później R. Müller poruszył obszernie tę samą sprawę nie zwracając jednak uwagi na sprawy genetyczne. Pomiędzy hodowcami praktykami jest jeszcze bardzo rozpowszechnione przekonanie, że samczy typ byka jest pożądanym dla uzyskiwania dobrego potomstwa odznaczającego się mlecznością.

Delikatność kształtów oraz postać byka o charakterze żeńskim jako dowód lepszego przekazywania mleczności jest zgoła nieuzasadniony. Cechy rzeczowe mają raczej wartość odwrotną.

Zbytnia delikatność i żeńskość kształtów samca świadczyć może właśnie o niewspółmiernym działaniu gruczołów dokrewnych, a przede wszystkim ośrodków rozrodczych. Pewną żeńskość zewnętrznego charakteru samca dowodzić może tylko niedokształcenie, a zatem tendencji ku degeneracji. Zupełnie analogicznym typem jest samczy charakter krowy. Okazy takie, nie odznaczające się mlecznością, a przytem bardzo często nieplodne, wyłącza się z chowu.

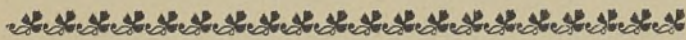
Hodowca opierający się na delikatności będzie mimowoli dążył do upadku swego stada. Mleczność zarówno jak i płodność mają swe źródło w zdrowiu i sprawności plazmy rozrodczej, której przejawem jest dobra konstytucja, a zatem wyraźne, normalne występowanie znamion płciowych. Wszelkie odchylenia w stronę płci przeciwnej, zatarty typ płciowy budzi uzasadnioną obawę nienormalnego rozwoju gruczołów wewnętrznego wydzielania, a zwłaszcza ośrodków rozrodczych.

Na tej podstawie można wyrazić zapatrywanie, że dla celów hodowlanych związanych z mlecznością, te samce, które posiadają wybitny typ swej płci, są odpowiedniejsze do chowu i lepiej przekazują na potomstwo mleczność swych matek, dając pewność normalnego i zdrowego potomstwa. W tym kierunku zbyt wybitny samczy typ byka mniej może być szkodliwy, jak użycie buhaja o formach zbyt delikatnych z charakterem żeńskim.

Wyrazistość typu płciowego jest do pewnego stopnia wskazówką „siły dziedziczności”, choć to określenie i pojęcie dziś już zupełnie przestarzałe. Na wyrazistości typu płciowego opierać się można tylko wtedy, gdy kierunek użytkowy (w tym wypadku mleczność), który chcemy przekazywać, jest w danej rasie już od długiego czasu celem hodowli.

Wybierając rozplodniki do chowu dla obory mlecznej, trzeba zatem brać pod uwagę z jednej strony ich ustrój genetyczny, o ile jest możliwym do zbadania. Z drugiej strony wskazówką zdrowia i prawidłowej konstytucji, a także i samego założenia genetycznego będzie wybitne i wyraźne występowanie tych cech, które obejmujemy określeniem: drugorzędne znamiona płci.

Marjan Frezer.

Zdrowe budynki dla świń.¹⁾

W żadnym innym dziale budownictwa wiejskiego nie dokonał się w ostatnich latach tak wielki przewrót, jak w budownictwie dla trzody; dotyczy to zwłaszcza wyboru materiału budowlanego. W przedostatnich dziesiątkach lat przed wojną zaczęto wznosić bardzo masywne i kosztowne budynki dla trzody, w których cement, beton i żelazo odgrywały dominującą rolę. Ku zdziwieniu niejednych rolników w tych kosztownych gmachach prosięta kaszlały, a świny wogóle nie chowały się dobrze; w budynkach tych, obciążających gospodarstwo znacznym kapitałem inwestycyjnym i drogą amortyzacją, gościły przytem stałe różne zaraźliwe choroby mimo, że dezynfekcja była łatwo wykonalną. Obecnie buduje się właśnie chlewnię tanim sposobem.

Pionierem nowego systemu w budownictwie chlewni był v. Lochow, jeden z najwybitniejszych rolników niemieckich, pozatem znany specjalnie z hodowli zbóż. Według jego pomysłu i wzorów, które okazały się w jego własnym majątku nadzwyczaj praktycznymi, wybudowano takie chlewnie z doskonałym rezultatem dodając w miarę nabywania doświadczenia małe zmiany w zakładzie dla hodowli trzody w Ruhlsdorf, w którym początkowo trzymano trzodę w istniejących masywnych budynkach z różnym rezultatem. Od tego czasu wszystkie nowe chlewnie buduje się w Niemczech z małemi, lecz nie zasadniczymi zmianami według tego systemu, zwanego Lochow-Ruhlsdorf i to z korzystnym rezultatem.

¹⁾ Uzupełnienie artykułu tegoż autora z zeszytu 3 marcowego z r. 1928.

Ogólny opis. Budynek składa się z ganku i o ile możliwości tylko jednego rzędu patyków wychodzących na południową stronę, a to aby uzyskać najwięcej powietrza, ciepła i słońca. Ganek znajduje się od strony północnej. Budynek musi więc stać w kierunku zachód-wschód. Długość jest dowolna, zależnie od ilości zwierząt; szerokość ganku, patyków i inne pomiary podajemy osobno. Jedynie jeżeli jest do pomieszczenia tak wielka ilość zwierząt, że budynek z jednym rzędem patyków musiałby być dłuższy, jak warunki terenu na to by pozwalały, lub byłby wogóle za długi, wówczas oczywiście robi się dwa rzędy patyków z gankiem w pośrodku. Patyki na stronie północnej obsadza się na ten czas tucznikami i większymi warchlakami, dla macior i prosiąt pozostawia się bezwzględnie stronę południową. W obu szczytach znajdują się przedsionki. Ganek biegnący od szczytu do szczytu ma w obu końcach drzwi, które jednakże nie wychodzą bezpośrednio na dwór, lecz na wspomniane przedsionki; te znów mają drzwi nie w szczytach tj. w przedłużeniu ganku, a tylko od strony południowej. Przedsionki te a raczej przybudówki nie potrzebują być duże, jeżeli nie zamierza się w nich czegoś przechowywać. Bowiem głównym ich celem jest zapobieżenie przewiewom, których pod żadnym warunkiem nie powinno być i cel ten spełniają znakomicie. Każdy patyk położony od strony południowej ma osobne wyjście, a raczej otwór na osobny wypęd (okólnik). Otwory te znajdują się tuż przy przegrodach odgradzających patyki, a więc po dwa otwory na stronę południową. W szczytach okien niema. Wszystkie okna oraz drzwiczki (klapy) na wypędy są prócz tego zaopatrzone w okiennice, które zamyka się zimą na noc, a w razie ostrej niepogody ewent. także za dnia — przynajmniej od strony północnej. Wyjścia te zamyka się za pomocą klap podnoszonych w razie otwarcia do góry i przytrzymywanych łańcuchem zawieszonym górną u belki. Zawiasy klap znajdują się pod oknami; dołem klapy mają zasuwki, aby je szczelnie móc zamknąć, oraz kółko, do którego w razie otwarcia wchodzi hak od łańcucha. Klapy są z wyjątkiem zbyt wielkich mrozów, lub wichrów cały czas otwarte, by świny mogły wychodzić i wchodzić do woli. Od strony północnej okien jest mniej i są mniejsze. Jeżeli budynek ma dwa rzędy patyków, to w ścianie północnej okien jest cokolwiek więcej jak w ścianie południowej „jednorzędowego” budynku, jednak zawsze mniej jak w ścianie południowej. Patyki położone od strony północnej nie mają otworów do wypędu; z tych patyków świny wypuszcza się przez ganek i przez przybudówkę na inny osobny — ewentl. wspólny — wypęd. Gnojówka spływa z patyków do otwartego kanalik przy ganku. Patyki mają spad

od ściany ogólnej ku gankowi w stosunku 4 cm na 1 metr głębokości patyka. Baseny do gnojówki znajdują się przy jednorzędowym budynku za ścianą północną w środku jej długości — o ile budynek nie jest od strony północnej dobudowany do innego budynku, a przy budynku z dwoma rzędami patyków są dwa baseny po stronie północnej przedsionków przy zachodnim i wschodnim szczycie.

Szczegóły konstrukcji i materiały budowlane. Budynek powinien stać w suchym miejscu. Grunta ciężkie, mokre trzeba wydrenować, żeby budynek oraz otaczający go wypęd pozostały suche. Pozatem oczywiście dokoła budynku trzeba zrobić odpowiedni cementowy spad. W Ruhlsdorf, mimo że podwórze jest gliniasto-piaszczyste, nawieziono grunt pod budynki 50 cm wysoko warstwą piasku, częściowo miału węglowego. Takie wywyższenie budynku ułatwia odpływ wody deszczowej i tworzy dobry spad dla gnojówki.

Fundament robi się z cegieł, kamieni polnych lub betonu. Narożne słupy oraz dalsze słupy, do których przytwierdza się ściany, są w fundamencie zakotwiczone w murowanych filarkach. Słupy te, tworzące szkielet budynku, są to obrąbione z dwóch stron sosnowe okrągłaki; do okrągłaków przytwierdza się gęsto i szczelnie od wewnątrz i zewnątrz drążki sosnowe prute i okorowane. Drążki te tworzą ściany budynku; między zewnętrznymi a wewnętrznymi drążkami tworzy się próżnię grubości 40 cm. Próżnię wypełnia się by budynek był ciepły, suchym sosnowem igliwem, które w miarę napełnienia mocno się ubija, dopełniając w miarę osadzania się. Wypełnienie próżni miałem torfowym, węglowym, mchem, trocinami itp. nie zaleca się, gdyż te materiały nie dają tyle ciepła co igliwie sosnowe. By szczury nie miały dostępu, kładzie się na fundament oraz obija się zewnętrznie drążki od wewnątrz siatką drucianą o gęstości oka 10 mm, grubość drutu 1 mm. Bezpośrednio nad ścianami wznosi się dach dwuspadowy z możliwie małym spadem. Spad ma być mały, by dach był lekki i przeciwstawiał wiatrom małą płaszczyznę oporu. Najlepszym materiałem na dach są glazurowane dachówki falcówki, które kładzie się luźno bez zaprawy, by dach sam tworzył dobrą wentylację. Jedynie gąsior i dachówki na krawędziach szczytowych kładzie się na zaprawę wapienną. Dach może też być z trzciny lub z słomy (strzecha) lecz w takim razie musi mieć większy spad. Natomiast nie poleca się dachu obitego papą, ponieważ papa nie tworzy wentylacji, prócz tego za szybko się latem ogrzewa a zimą oziębia. Budynek musi mieć sufit, gdyż bez tego byłby za zimny. Sufit stanowią sosnowe „szwarty”, tj. zrzynki lub deski pokryte cienką warstwą gliny, na

nią przychodzi, by tworzyć ciepło warstwa 40 cm gruba suchego igliwia sosnowego. Pod sufit należy podbić (znów przeciw szczurom) siatkę drucianą, która oczywiście musi się szczelnie łączyć z siatką znajdującą się w ścianach. Specjalne przyrządy do wentylacji są w takim budynku zbędne, gdyż ściany i dach tworzą dostateczną wentylację. Przeciw przewiewom służą wyżej wspomniane przybudówki w szczytach. Podłoga musi być ciepła, można więc do jej konstrukcji używać tylko jak najmniej cementu. Na piaszczystym podłożu kładzie się warstwę tłuczonego szkła i żużli porcelanowych, nad tem ubija się warstwę koksowych żużli, obie te warstwy, razem 15—18 cm grube, tworzą wentylację, prócz tego szkło uniemożliwia dostęp szczurom. Legowisko samo składa się z ułożonych na płasko, mocno wypalonych cegieł t. zw. „klinkrów”, spojonych zaprawą. Lepiej jeszcze na legowisko używać pustówki ułożone tak, by ich próżnię tworzyły kanały; w ten sposób powstaje pod podłogą warstwa izolacyjna dająca ciepło. Podłoga na gankach może być wykonana w prostszy sposób. Wystarczą dobrze wypalone jednakże na kant położone cegły w zaprawie cementowej. O ile jednak żywienie świń, a zwłaszcza prosiąt miałyby się odbywać na gankach, to trzeba wykonać podłogę jak w patkach, by była ciepłą. W żadnym razie podłoga nie powinna nawet na gankach składać się wyłącznie z betonu, gdyż zimno z niej rozchodziłoby się po całym budynku i oddziaływałoby także na legowisku. Dobrym materiałem na podłogę jest też „Harritz” (haricyt); są to płyty czarne, trwałe, dosyć elastyczne, dające dużo ciepła zimą, a chłodne latem, na powierzchni lekko rąbkowane, by zwierzęta się nie ślizgały. Płyty te można doskonale wyczyścić. Takie same płyty haricytowe, tylko grubsze używa się również z dobrym skutkiem w oborach o płaskich stoiskach. Koryta są kamionkowe glazurowane. Drzewo użyte do budowy jest napełnione karbolineum; ze względu na lepszy wygląd można do ścian zewnętrznych od zewnątrz użyć kolorowego karbolineum. Ściany od wewnątrz są bielone wapnem; bielenie często się odnawia. By uzyskać większą ciepłotę w budynku zimą (pierwotnie takich budynków wybudowano bowiem w okolicy z łagodnym klimatem) — poczyniono w Ruhlsdorf przy dalszych budowlach pewne zmiany. Mianowicie w jednym z budynków ściana północna oraz szczytowe (zachód i wschód) są masywne z cegieł w środku z próżnią izolacyjną, (w jednej ścianie próżnia ta jest wypełniona igliwem dla przekonania się, czy i o ile jest cieplejsza), w innym ściany te od zewnątrz są wykonane z cegieł, wewnątrz z drzewa, a w środku jest warstwa igliwia w pośrodku jak wyżej opisano. W innym znów budynku użyto do sufitu desek szpun-

towanych zamiast szwart. Wreszcie zastosowano częściowo do ścian od zewnątrz deski zamiast prutych drążków. We wszystkich budynkach obito ściany północne i szczytowe od wewnątrz na 1 m wysoko od podłogi szpuntowanymi deskami zamiast prutami drążkami. Skombinowanie tych zmian stworzy budynek dosyć ciepły nawet w ostrym klimacie.

Rozmiary. Z pośród różnych rozmiarów zdają się być najstosowniejsze następujące: wysokość od podłogi ganku do sufitu 2 m lub conajwyżej 2,2 m, szerokość patyków (mierząc nad gankiem) 2 m, głębokość patyków 2,5, szerokość ganku: w budynku o 2 rzędach patyków 1,50 m, o 1 rzędzie patyków 1,25 m, co 3 patyki tworzą 1 serję patyków. Każdą serję obsadza się albo 3 maciorami bez prosiąt lub z prosiętami w wieku do 3 tygodni. Gdy prosięta zaczną jeść, opróżnia się środkowy patyk i przegradza się go przegródką w podłuż. Po obu stronach wzdłuż przegródki tej stoją korytka. W ten sposób tworzy się w środkowym patyku „dwie jadalnie” dla prosiąt od macior z prawego i lewego patyka. Maciory żywi się w patykach, a prosięta mogą przechodzić każdego czasu od macior przez małe otwory z zasuwkami do góry unoszonemi, znajdujące się w stałych przegrodach patyków do przyległej połowy środkowego patyku.

Długość budynku jest dowolna, zależnie od ilości świń i od tego, czy budynek ma 1 lub 2 rzędy patyków. Parownik i wogóle miejsce dla paszy można też zależnie od długości budynku urządzić w środku budynku lub w szczycie.

Wypędy. Jak wspomniano, każdy budynek ma wypęd od strony południowej. Każdy patyk ma osobne wyjście na wypęd. Świnie z północnych patyków wychodzą przez ganek na inny osobny wypęd. Szerokość wypędu 10 m, długość równa się długości budynku bez przybudówek. Wypęd jest przegrodzony na tyle części (parcelek), ile jest patyków. Przez to każdy patyk ma swoją część równej szerokości patyku, a długą na 10 m. Ogrodzenie ogólne wypędu jak również przegrody składają się z sosnowych okrągłych drążków przybitych po 6 drążków poziomo do słupków z twardego drzewa (np. z akacji). Drążki te dołem są poprzybijane do słupków gęściej, by prosięta nie mogły przechodzić. Dokoła wypędu posadzono drzewa dające dużo cieni (np. kasztany, akacje). W płotach zewnętrznych oraz w każdej przegrodzie są drzwiczki i obok nich zawsze brama (zamiast bramy może być zastawa do odsuwania). Drzwiczki i bramy stoją oczywiście prostolinijnie. Drzwiczki służą personelowi do przechodzenia w razie potrzeby z jednej parcelki na drugą. Bramy urządzono do przejeżdżania wozami w dłuż wypędu tj. w poprzek parcelek, a to celem usunięcia nieczystości na kompost i nawiezenia par-

celek świeżym piaskiem. W każdej parcelce znajduje się szorstki drąg przybity do dwóch słupków, pod którym świnie mogą się trzeć. Słupki są nierówno wysokie, drąg leży więc na nich jednym końcem niżej przy ziemi; w ten sposób mogą wycierać o niego grzbiety świnie różnej wysokości. Na wypędzie urządzono też zwyczajne prymitywne schrony, które świnie chętnie w czasie wielkich upałów się chronią.

Dach. Wysokość dachu przy szerokości budynku np. circa 7,30 m (tj. $2 \times 2,5 \text{ m} = 5 \text{ m}$ patyki + 1,5 m ganek + circa 80 m obie ściany) wynosi 1,90 m, okap jest 40 cm długi. Uważamy, że ten spad dachu, którego dachówki leżą luźno, jest trochę za mały ze względu na ewentualne wichry z deszczem i śniegiem.

Okna. Od strony południowej: szerokość 1,25 m, wysokość 60 cm. Od strony północnej: szerokość 60 cm, wysokość 80 cm.

Kłapy u otworów na wypędy szerokie 55 cm wysokie 90 cm.

Frontowa ściana patyków nad gankiem i przegrody między patykami: wysokość 1,10 m przy kancie najwyższego tj. siódmego poziomego drążka. Główki słupków pionowych, do których blochy lub łaty są przybite wystają ponad 1,10 m. Blochy (łaty) poziome w liczbie 7, przybite są do słupków dołem gęściej, górą rzadziej w ten sposób, że górny kant czwartego blochu (łaty) kończy się górnym kantem w wysokości 35 cm. Dotyczy to również przegród, ogrodzenia zewnętrznego i przegród wypędów.

Furtki z patyków na ganek: szerokość 65 cm, wysokość 1,10 m. Przejścia dla prosiąt z patyka do patyka (i z patyka na ganek) 25 cm szerokie a 35 cm wysokie.

Zastawy dla prosiąt dla przegrodzenia ich celem żywienia wysokość 60 cm. Zastawy te są z ramy drewnianej obitej siatką drucianą.

W wypędach okólne płoty i przegrody, wysokość ogrodzenia, ilość drążków, ich rozmieszczenie poziome i t. d. tak samo jak przy przegrodach patyków, tylko materiał poziomych części drewnianych gorszy; a więc zwykłe drążki zamiast bloków lub łat.

Furtki i bramy w wypędach. Szerokość furtek 1,10 m, szerokość bram 2,5 m. Wysokość równa się wysokości ogrodzenia. Odległość od budynku do furtek ca 2,50 m. Zaraz za furtką idąc od budynku jest brama. W ten sposób środek bramy znajduje się w odległości ca 5 m od budynku, czyli na połowie szerokości okólnika.

Według tych wzorów wybudowano już dużo chlewni z pewnymi zmianami. Pomiędzy innymi w pewnej większej majątności na Niemieckim Śląsku zaprowadzono następujące zmiany, które jak twierdzi właściciel majątku, okazały się bardzo praktycznymi: Wszystkie ściany od zewnątrz na pół cegły, od wewnątrz nato-

miast wykonane z materiału sosnowego jak Ruhlsdorf. Między cegłą a drzewem próżnia w ścianach 30 cm wypełniona plewami żytnimi lub jęczmiennymi. Pod podłogą założono dodatkowo podwójną warstwę papy, by zupełnie zabezpieczyć się od wilgoci. Wysokość budynku od ganku do sufitu 2,2 m. Sufit składa się jedynie z desek bez polepy, na które zimą nakłada się warstwę plew.

Zaleca się rozdzielić o ile możliwości tuczniki od macior, by tucz nie był wstrzymywany kwikiem i niepokojem. W tym celu możnaby budynek o dwóch rzędach patyków przegrodzić parownikiem i mieszalnią paszy. W jednej połowie budynku były od strony południowej maciory z prosiętami, a od strony północnej odsadzone prosięta, warchlaki, maciory po prosiętach i t. d. W drugiej połowie budynku były wyłącznie większe patyki (4 m szerokie, 2 m głębokie) dla tuczników. Oczywiście część budynku dla tuczników nie potrzebuje być równie długa jak druga część budynku. Klapy na zawiasach przy wyjściach na wypędy można inaczej urządzić — albo: klapy z zawiasami u boku urządzone do automatycznego otwierania i zamykania się, któreby ewent. na noc można zasunąć rygłem. Albo: klapy dające się zupełnie odjąć (na lato). W otworach byłyby zawieszane szmaty. O ileby jednak trzeba było otwór nawet latem (z jakiego bądź powodu) zamknąć, służyłyby do tego okiennice jak przewidziano.

Drobne porady hodowlane

Jak długo żyją zwierzęta?

Granice wieku, do jakich dożyć mogą zwierzęta, są bardzo zmienne. Zależne są one nie tylko od gatunku, od zdrowia, jakie zwierzę odziedziczyło po swoich rodzicach, ale także i od warunków zewnętrznych, w jakich one żyją. Zupełnie podobnie jak z ludźmi. Stwierdzono bowiem, że w okręgach przemysłowych ludzie dożywają średnio trzydziestu kilku lat, podczas gdy w krainach rolniczych średni wiek wynosi 60—80 lat. Gdy idzie o zawód człowieka, to wedle statystyk, najdłużej żyją księża i leśnicy, najkrócej lekarze, kelnerzy i górnicy. Pewien półkownik, pełniący przez szereg lat służbę w północnych afgańskich twierdzach granicznych, opowiadał, że ludzie dożywają tam przeciętnie 140 lat, a często spotkać można było 100—120 letniego górala, tańczącego zwawo na własnym weselu, z wyglądu przypominającego najwyżej 50 letniego, zdrowego mężczyznę. Wiek zwierząt nie jest bynajmniej proporcjonalnym do ich wielkości. O ile proporcja ta jest jako tako zachowaną u zwierząt ssących, to o ptakach tego powiedzieć nie można. I tak: jaskółka żyje tak samo długo, jak bocian, a cztery razy dłużej

od kosa; papuga nawet tak mała jak wróbel, żyje tak długo jak skalny orzeł. Stwierdzenie granicy wieku u zwierząt jest rzeczą bardzo trudną, a u niektórych granicy tej nie zbadano dotychczas zupełnie. Wogóle trzeba się zadowolić datami, jakie dotąd zebrano, a liczby te są bardzo interesujące. Życie niektórych zwierząt policzyć można na minuty i tak niektóre owady i ćmy, wylatując z poczwarki z zupełnie zarośniętym pyszczkiem, żyć mogą nawet kilkanaście godzin, poczem giną z głodu. Między innymi należy tu jętką, zwana też pospolicie jednodniówką. Chrabąszcz majowy żyje powyżej 6 tygodni, a larwa jego pędrak 3 — 5 lat. Motyle średnio żyją 8 tygodni. Robotnica pszczoły żyje przeciętnie w czasie letniej, uciążliwej pracy 6 tygodni, a gdy zimuje dożyć może do 10-ciu miesięcy, podczas, gdy królowa żyje do 5-ciu lat. Moskity i komary żyją 3-6 miesięcy, mucha 4, pasikoniki 7, a szarańcza 9 miesięcy, świerszcz 1 rok, a pająki do dwóch lat. Żuki udawało się trzymać w sztucznej hodowli do 5 lat, pozbawione wolności mrówki przeżyły w pracowni 15 lat.

Dżdżownice i żabki zielone żyją więcej niż 10 lat, podczas gdy ropucha dożyć może 40 lat, podobnie jak i salamandra. Raki rzeczne żyją średnio 20 lat, pijawki 27, a niektóre polipy morskie dożyć mogą i do 50 lat. Ślimak — winniczek żyje 14 lat, to jest o 2 lata dłużej od żmii, zaś ślimaki rzeczne i stawowe żyją 80-100 lat. Ryby cieszą się długowiecznością i tak: minogi dożyć mogą 60 lat, a karpie, szczupaki, i sumy widziano już 100-letnie. Gen. Grabczewski opisuje w podróży swych gnieźdzącego się pod mostem suma, który porwał kąpiących się kozaków. W Szwabji wydobyto z jeziora olbrzymiego szczupaka, który miał 260 lat, natomiast pstrągi nasze i łososie żyją zaledwie 6-8 lat. Najłatwiej ustalić jest granicę wieku zwierząt domowych. Baran żyje średnio 10-14 lat, ale spotykano już 20-letnie okazy; wielki skalny baran turkiestański dożyć może 80 lat, a rogi jego, na które się rzuca, skacząc ze skały w chwili niebezpieczeństwa, ważą do 60 kg. Kot żyje średnio 13 lat a żyjąc z wygodami, może dożyć do 22. Kura żyje 14 lat, kogut zaś 15-20 lat, ale zato gęś i kaczka dożyć mogą setnego wieku, średnio jednak żyją po 50 lat. Koza żyje tak długo jak szczygieł i kuropatwa, to jest 15 lat; słowik i skowronek 18 lat, gołąb domowy średnio 20 lat, skalny zaś 30. Czyżyk, wróbel i kanarek dożywają do 24 lat. Krowa, wół i świnia żyją po 25 lat, koń 27, a pies i wilk 28 lat. Lew żyje o 5 lat krócej od jaskółki — do 35 lat, jaskółka zaś, jelen, niedźwiedź, wielbłąd, orangutan żyją po 40 lat. Mewa srebrna żyje 44 lata, podobnie jak bocian, czapla 60, puszczyk 100, a pewien łabędź dożył 102 lat. Z ptaków najdłużej żyją kruki, papugi, orły, sępy, bo od 100-180 lat; kruk np. dożył w niewoli 100 lat, papuga przeszło 150, a sokół 162 lat.

Pocziwy osiołek żyje 106 lat, to jest trzy razy dłużej niż lew, król pustyni, a obu ich pobija żółw, który nie spiesząc się czy to mały (25 kg) czy olbrzymi (kilkutonowy) żyje średnio 150-200 lat. Raz trzymano żółwia w pewnym domu 150 lat, a wogóle dożył 300 lat. Stoń dożyć może 250 lat

i wtedy jeden kiel jego jest tak wielki jak uliczna latarnia; podnieść go tylko może dwu tęgich ludzi, a niosąc go na ramionach, jak ciężką belkę. Krokodyl żyje 300 lat; sama paszcza ma wtedy 1,5 m. całość 4. Wieloryb podobno dożyć może aż do 500 lat.

Przykłady żywienia krów.¹⁾

Rozwój gruczołu mlekowego jest czemś z góry określonym, uwarunkowanym przez prawa dziedziczności, tak że w procesie tworzenia się mleka rasa i indywidualność najważniejszymi są czynnikami.

Pomimo to i żywienie w poszczególnym wypadku odgrywa ważną rolę, od niego bowiem znów zależy, czy sprawność gruczołu, to znaczy jego wrodzona zdolność do produkcji pewnej ilości mleka, zostaje w całej pełni wyzyskana.

Zwierzęta w ogóle, a krowy w szczególności, powinny znaleźć w zadanej im karmie związki azotowe i bezazotowe, jak nie mniej i nieorganiczne, by mogły swe funkcje życiowe należycie spełniać.

Do składników azotowych należą ciała białkowe, do bezazotowych węglowodany i tłuszcze, które to związki pokarmowe odgrywają najważniejszą rolę w odżywianiu naszych zwierząt.

Powyższe trzy składniki pokarmowe nie tylko powinny znajdować się w karmie, zadawanej zwierzętom, ale i w odpowiednim do siebie stosunku.

Stosunek, który określa, ile strawnych substancji bezazotowych przypada na 1 kg. strawnego białka, nazywamy stosunkiem odżywczym, względnie stosunkiem białka.

Karma dzienna składa się z paszy podstawowej, zachowawczej, obliczanej według żywej wagi zwierzęcia i paszy produkcyjnej.

W układaniu racji dziennej wielkiem ułatwieniem jest doświadczenie, że krowa, która przestała się doić, a jest wysoko cielna, potrzebuje na wyżywienie cielęcia tę ilość paszy, jakiej potrzeba do wytworzenia 5 kg. mleka dziennie.

Wobec tego dajemy wszystkim krowom paszę podstawową wedle żywej wagi, w różnych porcjach, złożoną przeważnie z siana, słomy, buraków, wytlóków, wywarów i t. d., a że każdy kilogram mleka, wyprodukowany dziennie ponad 5 kg. paszę produkcyjną, składającą się zazwyczaj z karmy skoncentrowanej jak otręby, makuchy, kielki słodowe i t. d.

Tabliczka, nad głową krowy umieszczona, służy do uwidocznienia, jaki dodatek należy się każdej krowie.

Zasady prawidłowego żywienia krów mlecznych ujął uczony szwedzki Nils Hansson w następującą formę:

Krowa o żywej wadze 500 kg. potrzebuje w paszy bytowej dziennie 250 gr. strawnego białka, a suchej masy 8—11 kg. Na każdy wyprodukowany litr mleka powinna krowa dostać dodatek 45 gr. białka strawnego, zawartego w paszach treściwych.

A więc przykładowo, krowa, o 500 kg. i dziennej wydajności 5 lt. mleka powinna znaleźć w dostarczonej jej dziennej karmie $250 + 225 = 475$ gr. strawn. białka.

W Danji ujęto żywienie krów, przy należytem uwzględnieniu zapotrzebowaniu białka, jeszcze praktyczniej, podając, że krowa o żywej wadze 500 kg. potrzebuje dziennie 4 „jednostki pokarmowe”, a za każdy litr mleka $\frac{1}{3}$ „jednostki”.

Za taką „jednostkę pokarmową” uważa się między innymi: 4 kg. ziemniaków, 10 kg. buraków past., 12 brukwi, 15 zielonej paszy, 6 słomy, $2\frac{1}{2}$ siana łąkowego, 2 siana koniczyny, 1 kg. otrąb, $\frac{3}{4}$ kg. makucha.

A więc n. p. dajemy krowie o 500 kg. z. w. 4 „jednostki” i tak: 4 kg. ziemniaków, $2\frac{1}{2}$ siana, 6 słomy, 1 kg. otrąb, a za każdy lt. mleka $\frac{1}{2}$ „jednostki”, więc n. p. za 6 lt. mleka dodatek 10 kg. buraków past. i 2 kg. kończyn.

Przykład żywienia, dostosowany do żądań Nils Hanssona, by krowa na 500 kg. z. w. i za lt. mleka otrzymała w karmie 250 gr. + 45 gr. strawnego białka:

	za 5 ltr.	10 ltr.	15 ltr.
	m l e k a		
buraków past.	20 kg	20 kg	20 kg
siana dobrego	2	2	2
słomy	6—7	6—7	6—7
plew mieszanych	8—10	8—10	8—10
makuchu lnianego	$\frac{3}{4}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{3}{4}$
mak. miesz. orzecha ziem. i soji	—	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$
otrąb pszennych	—	$\frac{1}{2}$	$1\frac{2}{5}$

Wreszcie w nowszych czasach stwierdzono jeszcze, że niektóre pasze zawierają, oprócz zwykłych składników odżywczych, jeszcze i małe ilości substancji, niedających się wprowadzić na wadze ustalić, które jednak dla normalnego rozwoju zwierząt i żądanej pracy od nich mają wielkie znaczenie. Nazywano je „witaminami” i podzielono je na trzy grupy A, B i C.

Wszystkie witaminy w całej pełni zawiera tylko młoda trawa pastwiskowa; następnie, choć już trochę mniej witaminów „B” po kolei: zielone strączkowe, zielona koniczyna i lucerna, trawa łąkowa skoszona, dalej marchew, buraki, brukiew, ziemniaki; z ziarn: pszenica, żyto, jęczmień, mleko pełne, otręby pszenne, makuchy; ale te dwa ostatnie nie zawierają już witaminów „C”.

W jednym majątku ziemskim na Śląsku dają na krowę z żywą wagą + 500 kg dziennie 4 kg koniczyny suchej, 13 kg buraków p., 5 plew owsianych, $\frac{1}{4}$ otrąb pszennych, t. j. $4\frac{1}{2}$ „jednostek”, ponadto za każdy lt. mleka 2 kg. burak. p. i 250 gr. miesz. makuchów lnianego, palmowego i soji t. j. $\frac{1}{3}$ „jednostki”.

Przy dziennym udoju powyżej 30 lt. jeszcze prócz tego za każdy litr dodatek 2 kg. buraków p. i 500 gr. miesz. makuchów.

Oprócz tego każda krowa otrzymuje dziennie: 50 g. kredy szlam. 50 g. fosforanu wapna i 30 g. soli.

Kalkulacja kosztów żywienia przedstawia się: karma bytowa kosztuje dziennie zł. 1, dodatek za litr mleka 16 groszy, koszta administracyjne na krowę i dzień 40 groszy.

Przy potrąceniu na krowę wartości jej cielęcia i wyprodukowanego nawozu, rentowność obory zaczyna się przy przeciętnym dziennym udoju 7 litr. mleka od krowy.

Dyr. Neyman.

¹⁾ Z broszurki „Dojenie krów” III wyd. tegoż autora.

Głosy i spostrzeżenia z praktyki

Statystyka chorób zaraźliwych w Niemczech.

Według ostatniego stanu, ogłoszonego 31 października b. r. w Niemczech jest, ogółem 1045 zagród zapowietrzonych zarazą i pomorem trzody. Z tej liczby przypada na Prusy 801 zagród, a reszta — czyli 244 zagrody zapowietrzzone są rozmieszczone w innych państwach związkowych Niemiec. Widzimy z tego, że zaraza i pomór panują przedewszystkiem w Prusach, a przeglądając dalej statystykę samych Prus, widzimy, że prawie 50% wszystkich zapowietrzonych zagród Prus znajdujemy w Prusach Wschodnich, gdzie ilość zapowietrzonych zagród sięga liczby 363. Liczba ta mówi, że 33% wypadków pomoru całych Niemiec znajdujemy w Prusiech Wschodnich. Ciekawa ta statystyka zniewala nas do przyjrzenia się bliżej przebiegowi tej choroby w ostatnim roku w Niemczech.

Ilość zagród zapowietrzonych pomorem i zarazą świń.

W dniu	w Niem- czech	z tego w Pru- sach	z tego w Pru- sach Wschod- nich	na Pomorzu
30 września 1928	688	539	185	65
31 października 1928	756	586	178	112
30 listopada 1928	629	509	131	86
31 grudnia 1928	483	360	75	69
31 stycznia 1929	415	325	53	55
28 lutego 1929	376	287	47	49
31 marca 1929	324	257	46	39
30 kwietnia 1929	355	287	51	23
31 maja 1929	418	344	88	20
30 czerwca 1929	498	386	113	29
31 lipca 1929	538	398	119	21
31 sierpnia 1929	843	641	209	42
30 września 1929	961	733	286	32
31 października 1929	1045	801	363	39

Zestawienie powyższe wykazuje, że od września zeszłego roku ilość wypadków pomoru i zarazy trzody chlewnej zmniejszała się powoli i stopniowo do marca b. r., a od tego czasu szybko wzrasta. Wzrost ten jest znacznie większy niż ubytek do marca, gdyż z liczby 688 zmniejszyła się ilość wypadków do 324, czyli o 50%, od tego czasu dojsz do 1045, czyli że ilość ta się potroiła. Równomiernie z przebiegiem tej zarazy w całych Niemczech także i w Prusach ilość wypadków do marca malała, by następnie powoli wzrastać. W tem zestawieniu jednak uderza ten fakt, że w Prusach znajdujemy stale 80% zapowietrzonych zagród, podczas gdy ogólna suma świń Prus według spisu z 2 września b. r. wynosiła tylko 66% pogłowia świńskiego Niemiec, co na 19,5 milionów świń Prusy miały 13,5 milionów.

Uwzględniając zagrody zapowietrzzone w poszczególnych częściach Prus, to znajdujemy, że Prusy Wschodnie mają najwięcej wypadków zarazy i pomoru, chociaż i tam ilość wypadków do marca

malała. Od marca jednak niewspółmierne rozmiary przybrała zaraza i pomór, co obecnie prawie połowę wypadków Prus znajdujemy w samych Prusach Wschodnich, chociaż pogłowiu świńskie w Prusach Wschodnich wynosi 1,1 milion sztuk, czyli niecałe 9% pogłowia Prus. Korzystniej przedstawia się sprawa pomoru na Pomorzu, gdzie w zeszłym roku było sporo wypadków, w tym roku natomiast ilość trzydziestukilku wypadków jest bez większego znaczenia, i nie odbiega od normy przeciętnej.

Również i inne dzielnice Prus oraz państwa związkowe Niemiec wykazują naogół małą ilość wypadków zarazy i pomoru, nie przewyższającą ilości wykazanej na Pomorzu.

Inaczej przedstawia się sprawa z pryszczycą czyli zarazą pyska i racic. W ciągu ostatniego roku Bawaria miała niejako monopol tej zarazy i tylko przejściowo Hanowerja wykazała natężenie zarażanych obór. Zobaczmy, co mówi statystyka.

Ilość obór z pryszczycą.

w dniu	w Niemczech	z tego w Bawarii	w Hanowerze	w Prusach
30 września 1928	1 990	1 750	37	46
31 października 1928	3 286	2 446	382	410
30 listopada 1928	3 155	1 948	580	636
31 grudnia 1928	1 212	465	416	442
31 stycznia 1929	440	172	162	184
28 lutego 1929	327	156	88	108
31 marca 1929	218	130	40	53
30 kwietnia 1929	155	95	29	41
31 maja 1929	112	75	21	23
30 czerwca 1929	139	94	21	22
31 lipca 1929	205	130	6	6
31 sierpnia 1929	149	124	5	8
30 września 1929	354	336	5	11
31 października 1929	577	511	—	28

Z zestawienia tego widzimy, że w Prusach w roku ubiegłym było stosunkowo bardzo mało wypadków pryszczycy zwłaszcza jeżeli weźmiemy pod uwagę, że większa część wypadków Prus była w Hanowerze. E. A.

Z instylucyj i towarzysów hodowlanych

Przetargi i premjowanie stadników w Warszawie. Warszawski Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego urządził w jesieni r. b. dwie licytacje na stadniki: dnia 12-go września i 6-go listopada. Inowacją do pewnego stopnia było wprowadzenie premjowania stadników, mówię do pewnego stopnia, gdyż już kilka lat temu zaczęto premjować buhajki, jednak, wskutek chorób bydłych, uniemożliwiających urządzanie spódów bydła w Warszawie, zaniechano na jakiś czas przetargów i premjowania. Obecnie wprowadzono nie tylko odznaczenia honorowe, ale też nagrodę w postaci wędrownego pucharu. W ten sposób zainteresowano hodowców znacznie więcej, niż dawniej. Zasady premjowania są zbliżone do zasad sążenia na P. W. K. A więc: Budowę ocenia się na oko; maksimum punktów wynosi 50. Mleczność. Buhajki otrzymują punkty za wydajność matki i obydwu babek; bierze

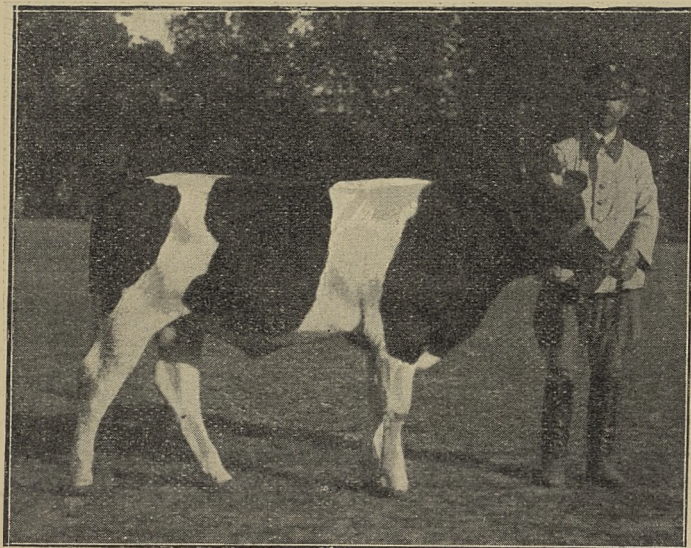

M. Pojata IX. 2243¹ { O. Quinzon 130¹
 { M. Pojata VI 732¹

Mleczność matki:	7 letnia	5 168 kg	— 3.32%	tłuszczu
"	8 "	4 735 "	— 3.66 "	"
"	matki ojca: 3 "	3 289 "	— 4.21 "	"
"	6 "	3 974 "	— 4.10 "	"
"	matki matki: 9 "	4 542 "	— 3.48 "	"

Joost XXVIII Nr. 173, ur. 21. X. 28 r.

Hod.: F. Błędowski, Pomorzany.

Otrzymał II. odznaczenie dnia 11. IX. 29 r. w Warszawie.

Z całej stawki byczków z Łęk Posejdon zwracał uwagę dobrem wyrośnięciem i tęgą budową. Nabył go Popiel z Turny za 3 800 zł.

Łęki przedstawiły stawkę buhajków złożoną z 7 sztuk.

Cennym rodowodowo był wspomniany już Gedym in z Nakielnicy, jak również dwa inne Urau Nr. 658 i nagrodzony Rewanż Nr. 662. Cała stawka dobrze odchowana. Szczególniej najmłodszy Rewanż zapowiada się pod każdym względem dodatnio: jest to bardzo harmonijny, doskonale związany stadniczek.

Seroczyn przeprowadził 5 stadniczków — synów Hanolda. Mysłów 4 buhajki.

Poza buhajkami była na przetargu niewielka stawka 6 sztuk jałowic cielných: 3 z Łęk, 3 z obory w Strzałkowie. Łękie sztuki osiągnęły cenę przeciętną 1 683 zł., Strzałkowskie — 1 350 zł. Przetarg w dniu 6 listopada był mniej liczny, a mianowicie: zgłoszono sztuk 38, dostarczono 30, sprzedano 28 sztuk po przeciętnej cenie 2 198 zł. Wahania cen od 1 200 zł. do 5 400 zł. Jałowic nie było.

Premjowanie odbyło się również poprzedniego dnia; sędzieli ci sami panowie, co na poprzednim przetargu. — Szampionat tym razem nie przyznano; buhajki były przeważnie młodsze od roku.

I-ą nagrodę uzyskał buhaje k H a m l e t Nr. 554, ur. 20. XII. 28 r. Hod. i właśc. A. Marszewski, Pilaszów.

O. Roland II, FRS 8539 { O. Gerard 6 808
 { M. Atje U 25543

M. Huryska X, 2 765¹ { O. Kornet 185¹
 { M. 1 807¹

Mleczność matki:	po I ciel.	— 3 523	— 3.53%	— 283 dni doju
"	matki ojca: 9 l.	— 5 967	— 3.29 "	"
"	10 "	— 6 819	— 3.55 "	"
"	matki: 7 "	— 5 937	— 3.59 "	"
"	8 "	— 4 780	— 3.84 "	"

Hamlet przedstawia się pod każdym względem pierwszorzędnie, budowa bardzo harmonijna, piękna linja, dobry przód

i zad. Buhajek ten zakupiony do obory niezwiązkowej osiągnął nie notowaną dotychczas na przetargach w Warszawie za buhajki krajowej [hodowli. Dwie II-gie nagrody otrzymały buhajki z Łęk:) 1. J a z Nr. 1816, ur. 22. XI. 28 r. syn Gerarda XXXIII 466¹ (linja Gerard 6 808 — Nico 4969 Jan 3265) i Krowy Junama XIII — 2 610¹ o mleczności jako 4 letnia 4751—3.67% i 5 letnia 5 867—3.39% i 2. A d e n Nc. 1 830 ur. 3. I. 29 r. po tymże Gerardzie i krowie Alfa XXVI 1 671¹ (mleczność 8 l. 5 464 — 3.43%, 9 l. 5 808 — 3.31%). Trzy III nagrody otrzymały również 2 buhajki z Łęk i jeden z Seroczyna. Łękie buhajki następujące: 1. Z u k Nr. 1828, ur. 9. I. 28 r. po buhaju Nico Lodewijh 805¹ imbred na buhaja Nico 4 969; wydajność matki 4 letnia 5 081 — 3.98% i po krowie Zwartkop 3 924¹ o wydajności jako pierwiastka 3 166 — 3.26%. 2. Agrest Nr. 1834, ur. 25. I. 29 r. po tymże buhaju i krowie Alfa XXV 1 449¹ o wydajności 10 l. 5 427 — 3.51%.

Z Seroczyna odznaczono III-ą nagrodą stadniczką Hamilkar Nr. 894, ur. 31. I. 29 r. syna Harolda 498¹ i krowy Dabtel V 2570¹ (wydajność jako 6 l. — 5 157 — 3.25% tł.).

Najwyższą zatem ilość nagród, t. j. 4 otrzymały Łęki, na ogólną liczbę 5 buhajków. Buhajki te osiągnęły przeciętną cenę 3 270 zł. Była to bardzo ładna, wyrównana stawka.

Na drugim miejscu pod względem uzyskanej ceny po Hamlecie stał byczek Hamilkar nr. 894 z Seroczyna, niespełna 10 miesięczny, który osiągnął cenę 4 600 zł. Zakupiony przez K. Matlakowskiego do Głaznowa. Seroczyn wystąpił ze stawką 5 buhajków, które prezentowały się znacznie lepiej, niż na przetargu wrześniowym. Bardzo dodatnio przedstawiał się byczek „Namiestnik” nr. 102, urodzony 24. XII. 28 r., hodowli A. Stokowskiego w Belzacie. Stadniczek ten niespełna 11-to miesięczny wyglądał na 15-to miesięcznego, zwracając uwagę doskonałym wyrośnięciem i masywną budową. Pochodzi po ojcu Koniny 483¹ — importowanym z Holandji i matce z krwią pomorską o wydajności 6 074 kg — 3.58% tłuszczu. Sprzedany za 2 850 zł do Ruchny.

Poza pierwszorzędnymi stadniczkami widzieliśmy sporą ilość byczków — obór mniej znanych, mniej zaawansowanych pod względem hodowlanym, jednak stanowiących wcale dobry materiał hodowlany. Były to buhajki po krowach częściowo II-ej kategorii, przeważnie jednak I-ej, po [matkach z dobrą

Namiestnik Nr. 102, ur. 24. XII. 28 r.

Hod.: A. Stokowski, Belzátka.

wydajnością. Po krowach III- klasy, z niskim % tłuszczu postanowiliśmy stadniczków do przetargów nie dopuszczać, to też tym razem ogólny poziom wystawionych sztuk był znacznie wyższy. Wszystkie tańsze byczki zakupione zostały do hodowli włościańskiej przez Okręgowe T-wa Organizacji i Kółek Rolniczych, oraz przez Sejmiki; kupowano w cenie 1 200—1 700 zł, a nawet sztuki droższe, jak buhajka G o m e z z Seroczyna za 2 700 zł. Jest to objaw bardzo pocieszający¹⁰ że prowincjonalne organizacje rolnicze coraz więcej stadniczków nabywają,

²⁰ że czynią to na przetargach, gdzie jest i wybór i przegląd najlepszy, ³⁰ że nabywają sztuki nietylko tanie, ale jest jednocześnie tendencja do rozstawiania na stacjach dobrych pod każdym względem stadników. Jest to i słuszne i pocieszające, gdyż tylko, używając do celów hodowli włościańskiej dobre sztuki, możemy hodowlę tę szybko podnieść.

Z obserwacji robionych na warszawskich przetargach stale widzimy jedno: dobrze odchowany, dobrej budowy byczek, z dobrym rodowodem znajduje zawsze nabywcę i osiąga wysoką cenę. Hodowcy zarówno sprzedający, jak i kupujący przyzwyczajają się coraz więcej do przetargów, tembardziej że wielką zachętą jest dziś premjowanie stadników, a więc wszystkie dobre buhajki są do Warszawy przyprowadzane. Dlatego też dziwić się nieumiennie trzeba, gdy nie wszystkie buhajki przychodzą w dobrej kondycji, a wszak wygląd zewnętrzny decyduje nieraz o cenie buhajka. Nie chodzi tu o jakieś upasienie sprzedawanej sztuki, ale o nadanie jej ładniej, wystawowej kondycji. Pozatem widzimy stały postęp i buhajki są coraz lepsze.

Dotąd dopuszczano do przetargów sztuki już 10-o miesięczne, a nawet na ostatnim jarmarku nieco młodsze. Jest to bezwątpienia dla hodowcy korzystne, gdy za tak młodego buhajka osiąga cenę taką samą, jak za roczniaka, jednak przyznać trzeba, że młodsze sztuki zawsze gorzej się prezentują, że nieraz mają jeszcze wygląd cielęcy, są za mało sformowane, pozatem sztuki te nie mogą stawać do szampionatu, przez co hodowca nieraz traci i dlatego do następnych przetargów dopuszczone będą prawdopodobnie tylko byczki starsze od roku. Następny jarmark odbędzie się na wiosnę.

Inż. Józef Lewandowski.

Przegląd piśmiennictwa

Wszyscy wiemy, jak ważną jest rzeczą znajomość tego co inni robią na polu naszych zainteresowań. Chodzi tu nie tylko o stwierdzenie i porównanie wyników naszych prac naukowych teoretycznych czy doświadczalnych, jak również idzie nam o rozszerzenie horyzontu naszych poglądów i zwiększenie zasięgu naszej myśli w ogóle, a zootechnicznej w szczególności. Z tego powodu będę starał się pokrótce przedstawić, jakie wywołują dziś kwestje na zachodzie największe zainteresowanie — jakie tematy są najczęściej opracowywane — do jakich wyników dochodzą różni autorowie. Rzecz prosta, że całkowite wyczerpanie i ujęcie tematu jest zadaniem przerażającym wprost siły jednego człowieka. Choćby tylko z tego powodu, że każdy, chcąc referować sprawę całokształtu myśli zootechnicznej, musiałby być wszechstronnym i na każdy temat jednako głęboką posiadać wiedzę. Pozatem jest jeszcze inna przyczyna, techniczna, mianowicie ten fakt, że w wielu wypadkach musiałem się ograniczyć do referatów, pojawiających się nowych prac, umieszczanych w czasopiśmie.

Przegląd ten myśli, prac i zainteresowań oparłem na 3 głównie wydawnictwach periodycznych. Mianowicie na: *Jahresbericht für wissenschaftliche und praktische Tierzucht*, na *Züchtungskunde* i na *Zeitschrift für Tierzüchtung und Züchtungsbiologie einschliesslich Tierernährung* — wszystkie są publikacjami niemieckiego Gesellschaft für Züchtungskunde Halle.

W celu dokonania takiego przeglądu z dziedziny zootechnicznej i dziedziny pokrewnych prac, które się ukazały w ostatnim roku, podzieliłem zebraną literaturę na szereg działów.

I tak w dziale pochodzenia zwierząt na pierwsze miejsce wybija się praca B. Klatt'a o powstaniu zwierząt domowych.

Pierwszym bodźcem udomowienia ma być dobrowolne zbliżenie się dzikich zwierząt do człowieka. Przyczyną tego mają być pozostałości z ognisk palonych przez człowieka, a mianowicie popiół ich zawierający sole oraz resztki uczty przez ludzi odrzucone. Człowiek jednak nie patrzył na zwierzęta z punktu widzenia pożyteczności, lecz raczej pierwszym użytkiem zrobionym przez człowieka z dzikich zwierząt były ofiary. Zaczęła się „hodowla” polegająca na „przechowywaniu” zwierząt do czasu ofiar. Później jednak zasady użyteczności zaczęły znajdować swój wyraz, co było przejściem do właściwej hodowli. Następuje rozdział p. t. Skutki domestykacji. Są one z jednej strony natury modyfikującej, z drugiej strony mutacyjnej. Najważniejsze modyfikacje są skutki żywienia. Kult

przedstawia mutacje jako prosty skutek domestykacji. „Działanie zmienionych warunków życiowych należy tak rozumieć, że indywidualne zmiany w fizjologii zwierzęcego organizmu, a więc i komórek rozrodczych są źródłem mutacji” i dalej „Zwolennik nowych teorii dziedzicznych winien się raczej interesować intensywnością zmienionych warunków aniżeli ich czasem trwania”. — Klatt odrzuca krzyżowanie jako sposób tworzenia nowych ras, też nie uznaje krzyżowania za źródło mutacji. Próbuje przeprowadzić twierdzenie, że ważnym kryterium domestykacji jest „Annäherung an pathologische Verhältnisse”. W końcu swych wywodów pisze, że prawie żaden nowoczesny teoretyk genetyki nie dzieli z nim jego przekonania. W końcu omawia krytycznie metody badań: serologiczną, genetyczną, morfologiczną, historji języków, kultur, sztuki; wreszcie analizuje poglądy dotychczasowe na pochodzenie poszczególnych zwierząt.

Ciekawą jest praca Duersta będąca próbą zastosowania metod praktycznego badania konstytucji dla doboru sztucznego, hodowlanego. W zasadzie odróżniamy u zwierząt dwa typy konstytucyjne, *Respiratorius* i *Digestorius* i to nam wystarcza dla określenia użytkowości. Duerst wykazuje wielki wpływ konstytucji na procesy fizjologiczne zwierzęce, a także wpływ konstytucji na serce, na płuca, na własności krwi.

Do określenia typu konstytucji zaleca Duerst używanie goniometru. Wskazuje on kąt zawarty między osią ostatniego fałszywego zębra a linią poziomą wzgl. Tym goniometrem wyróżnił Duerst w pewnej oborze dwa typy krów: I. bardziej nadający się typ dla hodowli na mleko i drugi łączny. Duerst zalicza typus *Respiratorius* (mleko) — od 140° poziomej do 122°, mieszany typ 122—112°, zaś tłuczny *digest* 112—98° jest to typ wcześniej dojrzewający.

Max Schneider oparł konstytucję na badaniach nad szybkością zanurzania się ciałek krwi i włoskowatością, lepkością (*Viskosität*) krwi i serum konia. Okazało się, że w podobnych warunkach są dla różnych ras konia różne średnie wartości i ich stosunek wzajemny. Na te konstytucyjne krwiowe prace Duerst zapatruje się optymistycznie, podczas gdy Kronacher i jego obóz bardzo sceptycznie jest usposobiony do tematu. Przed próbami określenia konstytucji na zasadzie badań krwi, morfologicznych, czy fizycznych należałoby stwierdzić wpływ żywienia na te cechy krwi. Uczynił to Böttger, który jednak przyszedł do wniosku, że własności czerwonych ciałek krwi zmieniają w zależności od głodu pragnienie, jakiego doznaje organizm. Z tego okazuje się, że badanie ilości czy powierzchni erykrocytów dla określenia konstytucji nie są wystarczającym kryterium jaka, że zależą znacznie od czynników otoczenia, a więc chwilowych, kondycyjnych. Do podobnych wyników doszedł Kronacher, Böttger, Ogrizek i Schäfer w badaniach nad stosunkiem substancji suchej krwi do konstytucji i rasy zwierzęcia. Przyczyny tych negatywnych wyników wyjaśnia praca Scheunert'a i Krzywaneka nad rolą śledziony. Śledziona jest według pracy Barcrofta rezerwuarem, który jest w możności krew z obiegu zatrzymać i ilości jak i skład jej odpowiednio zmienić jak również naodwrot działając. Zależnie więc od zmian w śledzionie zmienia się zawartość haemoglobiny w krwi. Stąd widać, że ani ilość krwi ani liczba ciałek nie jest stałą i nie może być podstawą badań nad konstytucją. Po wycięciu śledziony rzeczywiste zmiany w ilości i zawartości krwi prawie zupełnie nie istnieją i takie zwierzęta można dopiero badać na konstytucję ilości i składu krwi.

Znajomość istoty wydzielania wewnętrznego znacznie się poprawia — pojawił się cały szereg prac z zakresu badań nad hormonami. Na pierwszym miejscu należy wymienić pracę Hertza o wpływie tarczycy i grasicy na respirację i wydajność pracy białka. Dochodzi on do wniosków, że tarczycza jest naogół regulatorem i centrum procesów oksydacyjnych. Zawadowsky stwierdza, że hormon tarczycy ma wielki wpływ na rozwój upierzenia ptaków, że zwiększenie czynności tarczycy lub skarmianie tarczycą powoduje szybsze opierzenie się drobiu. Kriżenecky na podstawie badań nad kotami wnioskuje, że *hyperthyreoidismus* wpływa hamująco na wzrost i wcześniej go zatrzymuje, zaś *hyperthymizm* nie wpływa na wzrost. Na tworzenie się pierza wpływał w doświadczeniach Kriżenecky ujemnie *hyperthymizm*, zaś *hyperthyreoidismus* zgodnie z Zawadowskim przyspieszająco.

Szybkość opierzenia się jest zależną od czynności *Thymus* względnie *Thyreoides*. Sklawer w pracy o związkach między *Thymus* i *Thyreoides* zwraca uwagę na fakt, że skutki inkrecji

obydwu tych gruczołów należy rozważać też pod kątem wieku osobnika, jego fazy rozwojowej i kiedy się transplantuje te gruczoły, to należy nie tylko brać pod uwagę tę samą grupę systematyczną, ale też tę samą fazę rozwojową obydwu zwierząt. Gebhard wykazuje, że hypofiza zwierząt ciężarnych znacznie się zmienia: plasma komórek eosynofilnych przedniego płata przysadki staje się ziarnista. Wskazuje to na jakąś zasadniczą pracę tego gruczołu. Najdłuższe nieznanne pozostało wydzielanie wewnątrz epifizy Hammar nawet je zupełnie zaprzeczał. Dopiero Romeis, Hölldobler i Schulze wykazali, że epifiza bydła, zaszczipiona na larwy żaby, przyspieszyła rozwój i zwiększyła ich wzrost. Przyspieszenie to jest bardzo harmonijne i obejmuje wszystkie organy zwierzęcia. Na podstawie tego wnioskuje wspomniani autorowie, że epifiza i dla domowych zwierząt ma podobne działanie, że należy do gruczołów o wewnętrznym wydzielaniu produkujących hormony pobudzające czyli hormozony.

Zawadowski i Perlmutter ogłosili metodę implantacji — pozwalającą określić obecność hormonu tarczycy w krwi czy badanym organie, metoda ta dopuszcza zbadanie rozkładu hormonów w ciele ptaka. Przy tem okazała się wielka rola wątroby w rozkładzie i nerek w wydalaniu nadmiaru hormonu z organizmu. Przez autotransplantację małych części grzebienia na grzbiet dorosłych kogutów i kapłonów udało się Coridroitowi i Perardowi wykazać obecność hormonu jądrowego w krwi normalnego koguta.

Dla dokładnego zbadania problemu zmienności u zwierząt potrzebna jest dokładna znajomość praw i warunków ich wzrostu. Dlatego jest bardzo wiele prac z tego zakresu n. p. o hormonach i witaminach.

Hesse wykazuje, że wielkość zwierzęcia zależy od kompleksu czynników nie od ilości podawanego pokarmu, ale od tego, ile i w jakim czasie zwierzę trawi. Przeprowadził on dokładne badania o zależności wzrostu od długości jelita względnie jego powierzchni chłonnącej. O prawidłowości wzrostu u zarodka pisze Schmalhausen. Z jego pracy okazuje się, że szybki wzrost zmniejsza się w odwrotniej proporcjonalnym stosunku do czasu. Perjodyczne jej zmiany należy przypisać nagromadzeniu się produktów rozkładu w ciele zarodka. Herbst badał wzrost niemieckiej świni w jednym miocie od urodzenia, aż do ukończenia wzrostu.

Największy wzrost nastąpił w pierwszym półroczu, wzrost na wysokość był ukończony w pierwszym roku, najdłuższy zachował się wzrost na długość bo $1\frac{1}{4}$ roku. Proporcje u świni zmniejszają się o wiele mniej niż u konia. W końcu wymienić wypada monografię: pracę Duersta o rogach, ich powstaniu i rozwoju. Stoi on na lamarkowskim stanowisku o traumatycznej przyczynie powstania rogów. Rogi powstały jako prosta reakcja skóry, na urazy doznawane z zewnątrz stały się skutkiem dziedziczenia stałe i różniczkowały się w biegu tysięcy lat na te różne formy, które dziś spotykamy. Duerst rozwija teorię określenia wieku na zasadzie liczb określających wzrost rogów, długości, obwodu pierścieni rogowych i wreszcie cienkości włosa. Według Duersta wielorogosc i bezrogosc są cechami degeneracji. W końcu wskazuje wielki bardzo wpływ rogów na kształt i wielkość czaszki, ale jest niejasną jeszcze, w jakim stosunku ten wpływ pozostaje do rasy i do dziedziczności.

W kwestjach dotyczących dziedziczności również literatura ostatnich czasów bardzo jest obfita. Przy hydrydyzacji mogą doznawać pewne chromosomy pewnych zmian, te zaś transformacje obejmują całą masę jądrową, mogą się przyczyniać do powstania specyficznych różnic między chromosomami, czyli mogą się utworzyć nowe gatunki w sensie zoologicznym. Kiedy są te nowe formy chromosomów ustalone, można mówić o powstaniu nowej species przez hybrydyzację.

N. utrzymuje, że kiedy chromosomy ulegną morfologicznej zmianie — także ich właściciel jest już czemś innym i należy mu się tytuł nowej species. Sądzi on, że przy mieszanii się różnych plazm (co dochodzi do skutku przy hydrydyzacji) nie tyle następuje sumowanie się dziedzicznych cech, ile raczej ważny jest proces (jaki zachodzi przy zapłodnieniu), przy którym obie zlewające się substancje ulegają silnym wpływom wzajemnym. I kiedy w czemś cokolwiek różnią się, powstaje produkt, który jak przy chemicznej reakcji jest innym, nowym ciałem. Do słownictwa mówi: „jest b. dziwne, że ortodoksalni morganieści porównali gen z jednostką chemiczną, ale nie wyciągnęli wniosków z możliwości tych reakcji chemicznych, które winny zachodzić przy zetknięciu się dwóch genów. Pochodzi to stąd, że genowi przyznano przywilej niezmi-

ności”. Dalej formułuje Nawaszyn teorię, która pozwala z podobieństwa podziału redukcyjnego wnioskować o pokrewieństwie obojga rodziców i naodwrot ze zmian chromosomów przy bastardyacji należy wnosić o wielkiej odległości filogenetycznej. Znanie zjawisko, że krzyżowanie dwóch ras przyczynia się (obok innych zjawisk) do powstawania zwierząt wysokiego wzrostu, jest oddawna przedmiotem interesujących dyskusyj; dotychczasowe wyjaśnienia szły w kierunku heterozygoty t. zn. przypuszczano, że zwierzęta powstałe z krzyżowania są heterozygotami dla wszystkich cech obydwu ras wyjściowych. Ten pogląd wyraził East i Hayes; inni znów (Jones) przyjmują, że skutek ten jest uwarunkowany przez pewną ilość dominujących czynników. Ostatnio właśnie Castle oświadcza się za hipotezą heterozygoty na podstawie swych doświadczeń z krzyżowaniem japońskich myszek tańczących z domowymi. Bardziej może interesują hodowców wyniki badań przedświniętych przez Timotjeję Bessaskiego nad kopulacją dzikich much *Drosophila* z kultury 78 samiczek i 34 samców otrzymano w ogóle 10 genów różnych, a otrzymane genowarjacje były w mniej więcej równym stosunku rozdzielone między dzikimi samiczkami i samczykami. W naturze, jak i w laboratorium powstają genowarjacje. Jednak tam w wolnej przyrodzie działa ścisła nieubłagana selekcja, która pozostawia przy życiu i pozwala się mnożyć tylko tym zwierzętom, które są lepiej wyposażone w środki w walce o byt.

Pozostaje jeszcze cały szereg prac bardzo ciekawych i interesujących, które dla braku miejsca muszę odłożyć do następnego Przeglądu.

B. S.

Adresy hodowców

W dziale tym umieszczamy adresy tylko hodowców zwierząt domowych peneruatorów „Przeglądu Hodowlanego” za opłatą zł 2,—. Redakcja.

1. Bydło.

A. Bydło nizinne czarno-białe.

Wkp. Two Hodowców Bydła nizinnego czarno-białego w Poznaniu, ul. Mickiewicza 53, w gmachu Wkp. Izby Rolniczej (nr. tel. 62-43, 63-84, 63-85).

Pomorskie Two Hodowców Bydła nizinnego czarno-srokatego w Toruniu, plac św. Katarzyny 1 (telefon Toruń 64).

Lubelski Związek Hodowców Bydła w Lublinie, ul. Krakowskie Przedmieście 64 (Syndykat), Skrzynka pocztowa 55, telefon 143.

Majętność Pamiątkowo, powiat poznański, p. i st. kolejowa w miejscu (tel. 7), otrzymała za mleczność obory w r. 1924/25 złoty medal.

Sprenger — Działyn, pow. Gniezno. Obora zarodowa czystej krwi wschodnio-fryzyjskiej na folwarku w Dębicy w r. 1928/29: 6652,07 kg mleka o 3,19% tłuszczu.

Ign. Żylicz z Domeny Góra, p. Zamostne (tel. 8), st. kolej. Wejherowo-Góra. Obora zarodowa bydła czarno-białego. Przeciętna mleczność w r. 1928/29 od krów normalnych 5255 kg 5,54%.

Dr. J. Busse z Tupadł, p. i st. Keynia. Przec. mleczność w r. 1926/27: 4896 kg o 3,9%.

F. Czapski z Obory Wkp., p. i st. Golina (tel. Koźmin 4).

Majętność Niepruszewo pow. Grodzki, poczta i stacja kolejowa Otusz (tel. Buk 15). Obora zarodowa.

Majętność Pawłowice, p. i st. Pawłowice (tel. Leszno Wkp. 20).

St. Karłowski z Szelejewa, p. i st. Szelejewo Wkp. (tel. Gostyń 40).

Majętność Strumiany, p. i st. kol. Kostrzyn (tel. 4). Obora zarodowa bydła nizinnego czarno-białego, Właśc. St. Brokera.

Majętność Niechanowo, pow. Gniezno, (telefon 1), właśc. L. Żółtowski. Obora zarodowa bydła czarno-białego.

A. Dietsch z Chrustowa Wkp., p. i st. Oborniki (tel. Oborniki 19). Obora czystej krwi wschodnio-fryzyjskiej.

Majętność Sielec Stary, pow. rawicki, p. i st. Jutrosin, tel. Jutrosin 1, (Kasa Dóbr Sieleckich).

Majętność Zalesie, p. i st. Zalesie pow. Gostyń, (tel. Borek 21 i Zalesie 1), właśc. K. Stablewski.

Majętność Żegocin, powiat Pleszew, telefon Żegocin nr. 1. Obora zarodowa rejestrowana w Wielkopolskiej Izbie Rolniczej.

Wł. Fenrych, Przybroda p. Rokietnica Wlkp. Obora zarodowa czarno-biała uzienna, kilkakrotnie odznaczona medalami W. I. R. za wykazane mleczności.

J. Czarnowski, maj. Łęki, p. Kutno. Przeciętna mleczność obory w roku 1928/29 5400 kg mleka, przy 5,50% tłuszczu. Obora składa się z 92 krów I kategorii.

B. Bydło krajowe.

Związek Hodowców Bydła Polskiego (czerwone i białogrzbiety) w Warszawie, Kopernika 50.

Ferdynand Cybulski, Przytocznica p. Doruchów (tel. 2) pow. Ostrzeszów. Obora zarodowa czerwonego bydła polskiego, wysoka mleczność.

Majętność Bartoszewice, pow. rawicki, p. i st. Jutrosin, tel. Jutrosin 1, (Kasa Dóbr Sieleckich). Największa obora zarodowa bydła krajowego w Wielkopolsce.

2. Trzoda Chlewna.

Wkp. Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Poznaniu, ul. Mickiewicza 53, w gmachu Wkp. Izby Rolniczej (tel. 62-43, 63-84, 65-85).

Pomorski Związek Hodowców trzody chlewnej w Toruniu, pl. św. Katarzyny 1 (tel. 64).

I. Wielka Biała Angielska.

Ign. Żylicz z Domeny Góra, p. Zamostne (telef. 8), st. kol. Wejherowo-Góra.

Majętność Wapno, p. Wapno, pow. Wągrówiec, Zakłady „Solvay“, Tow. z o. p. Warszawa.

Majętność Żegocin, powiat Pleszew, telef. Żegocin nr. 1. Zarodowa chlewnia rejestrowana w Wielkopolskiej Izbie Rolniczej.

Majętność Kwilecz, p. Kwilecz, pow. Międzychód, właśc. Dobiesław hr. Kwilecki.

Majątek Michalewice, poczta Rudki, obok Lwowa, właśc. Dr. Henryk Pawlikowski. Zarodowa chlewnia zarejestrowana w Związku Hodowców Trzody Chlewnej we Lwowie.

Stanisława Krasińska majątek Wola Suchożebrska, poczta Siedlce, skr. poczt. 57. Zarodowa Chlewnia rejestrowana w Związku Hodowców Trzody Chlewnej w Warszawie przy C. T. R.

II. Biała Ostroucha.

Majętność Wólka p. Września pow. Września, właśc. Treppmacher-Schwanke. Chlewnia zarodowa.

Majętność Zalesie p. Borek pow. Gostyń, właśc. Kazimierz Stablewski.

Majętność Strychowo, p. Gniezno, pow. Gniezno, właśc. Alfred Glockzin.

Majętność Krześlice p. Pobiedziska, pow. Poznań, właśc. Bern. Brandis.

Majętność Sielec, p. Podobowice, powiat Żnin, właśc. Zofja Unrużyna.

Majętność Bronisławki, p. Kruszewo, powiat Czarnków, właśc. Antoni Prell.

Majętność Gołębin St., p. Czempiń, pow. Kościan, właśc. J. Hr. Szoldrski.

Majętność Koszkowo, p. Borek, powiat Gostyń, właśc. Roger Hr. Raczyński.

Majętność Łojewo, p. Mątwy, pow. Inowrocław, właśc. W. Gierke.

Majętność Ruda Młyn, p. Rogoźno, pow. Oborniki, właśc. Jerzy Krüger.

Majętność Piotrowo, p. Szoldry, powiat Śrem, właśc. L. Szczepkowska.

Majętność Kobylniki, p. Kościan, pow. Kościan, właśc. D. Hr. Kwilecki.

Majętność Lubonia, p. Pawłowice, pow. Leszno, właśc. Antoni Morawski.

Majętność Liszkowo, p. Łobżenica, pow. Wyrzysk, właśc. E. Witzleben.

Majętność Obra, p. Obra, pow. Wolsztyn, właśc. Helena i Jadwiga Swinarska.

Majętność Chełmno, p. Pniewy, pow. Szamotuły, właśc. E. Lehmann-Nitsche.

Majętność Pawłowice, p. Pawłowice, powiat Leszno, właśc. Hr. Mielżyńska.

Majętność Strzyżewice, p. Leszno, pow. Leszno, właśc. F. Haertlé.

Majętność Parzęczew, p. Góra, powiat Jarocin, właśc. Fischer-Mollard.

Majętność Witosław, p. Witosław, powiat Wyrzysk, właśc. Koczorowski.

Majętność Niemczyn, p. Niemczyn, powiat Wągrówiec, właśc. Jan Metzger.

Majętność Krosiny, p. Polajewo, pow. Oborniki, właśc. Walenty Czeszewski.

Majętność Rokosowo, p. Rokosowo, pow. Gostyń, właśc. Jan Ks. Czartoryski.

Majętność Pudliszki, p. Krobia, powiat Gostyń, właśc. Stanisław Fenrych.

Majętność Ilówiec, p. Czempiń, powiat Śrem, właśc. Lehman v. Nitsche.

Majętność Góra, p. Góra, powiat Jarocin, właśc. Fischer v. Mollard.

Majętność Żórawiniec, p. Kępno, pow. Kępno, właśc. Inż. Stanisław Grabianowski.

Majętność Dobrzyniewo, Dobrzyniewo, p. Wyrzysk, pow. Wyrzysk, właśc. Kujath-Dobertin.

Majętność Ciołkowo, p. Krobia, powiat Gostyń, właśc. Dr. Kirchhoff.

Majętność Konarzewo, p. Dopiewo, pow. Poznań, właśc. ks. Jan Czartoryski.

Majętność Dopiewiec, p. Dopiewo, powiat Poznań, właśc. ks. Jan Czartoryski.

Majętność Żabiczyn, p. Rąbczyn, powiat Wągrówiec, właśc. Roman Janta-Polczyński.

Majętność Urbanowo, Urbanowo, powiat Grodzisk (Wlkp.), właśc. Zw. rodziny Żółtowskich.

Majętność Niechanowo, powiat Gniezno, (tel. nr. 1), właśc. L. Żółtowski.

Majętność Paruszewo, powiat Września, właśc. D. Bozeszewski.

III. Uszlachetniona Krajowa (Westfale).

Majętność Podgradowice, p. Rakoniewice, powiat Wolsztyn, właśc. Karol Linke.

Majętność Gutowo Małe, p. Września, powiat Września.

Majętność Gutowo Wielkie, p. Gutowo Wielkie, pow. Września, właśc. Stanisław Szyfter.

Majętność Chaławy p. Szoldry, powiat Śrem, właśc. Leonja Szczepkowska.

Majętność Grabianowo p. Szoldry, pow. Śrem, właśc. Antonina Mańkowska.

IV. Wielka Czarna Angielska (Cornwall).

Majętność Zbietka, p. Mieścisko, powiat Wągrówiec, właśc. K. Grabowski.

Majętność Słomowo, p. Parkowo, powiat Oborniki, właśc. Jan Turno.

Majętność Lulin, p. Pamiątkowo, powiat Oborniki, właśc. Anna Turno-Morawska.

Majętność Sobotka, p. Branów, powiat Pleszew, właśc. Aleksander Stiegler.

Majętność Niechanowo, powiat Gniezno, (tel. nr. 1), właśc. L. Żółtowski.

Majętność Dobrzyniewo, Dobrzyniewo, p. Wyrzysk, pow. Wyrzysk, właśc. Kujath-Dobbertin.

3. Owce.

Majętność Niechanowo, powiat Gniezno, (tel. nr. 1), właśc. L. Żółtowski. Owczarnia karakułowa.

Wiadomości targowe

Sytuacja na rynku bekonów.

Za 1 cent. bekonów płacono w Anglii w szylingach:

Pochodzenie	12.10.29	19.10.29	26.10.29	2.11.29	
Irlandzkie	107—112	106—112	106—112	106—112	—
Kanadyjskie . . .	104—106	104—106	104—106	103—106	—
Duńskie	102—108	102—108	102—108	103—108	—
Holenderskie . .	99—106	99—106	95—103	95—103	—
Polskie	94—100	94—100	94—100	92—98	—
Szwedzkie	102—106	102—106	102—106	98—105	—
Amerykańskie . .	—	—	—	—	—
Estońskie	100—103	100—103	100—103	96—101	—
Rosyjskie	—	—	—	86—96	—
Łotewskie	94—100	96—100	94—100	94—98	—

Na targowicę we Wiedniu spędzono:

	bydła rogatego	trzoda chlewna biała	świń. mięsn.	w tem		świń tłuszcz.
				z Polski	z Austrii	
targ 13—19. 10.	2 699	6 027	7 038	5 513	139	5 160
„ 20—26. 10.	2 368	8 434	6 954	4 845	123	5 895
„ 27—2. 11.	2 837	6 087	9 711	6 281	166	7 011

Notowania od 13 do 19 X: Wieprze polskie I. 2,55 do 2,75, II. 2,40 do 2,54, III. 2,00 do 2,40; obce tłuszczone: I. 2,05 do 2,20, II. 2,00 do 2,05, III. 1,90 do 2,10.

Notowania od 20 do 26 X: Wieprze polskie I. 2,60 do 2,80, II. 2,40 do 2,58, III. 2,10 do 2,38; obce tłuszczone: I. 2,10 do 2,20, II. 2,05 do 2,09, III. 1,95 do 2,05.

Notowania od 27 X do 2 XI: Wieprze polskie I. 2,30 do 2,60, II. 2,10 do 2,29, III. 1,80 do 2,08; obce tłuszczone: I. 1,90 do 2,00, II. 1,84 do 1,88, III. 1,75 do 1,83.

ZWIERZĘTA RZEŻNE.

Targowica miejska w Poznaniu.

ceny za 100 kg żywej wagi

15. X   22. X   29. X   5. XI   —

I. Bydło rогate. A. Woły:

pełnom. wytucz. najwyż. wart. rzeźnej niezaprzęgane	—	—	—	—	—
pełnomięsiste wytuczone do lat 3	150—152	150—152	—150	140—144	—
młode mięsiste, nie wytucz. i starsze wytuczone	—	—	—	124—128	—
miernie odżywione młode, dobrze odżywione starsze	—	—	—	110—116	—

B. Stadniki:

pełnomięsiste, wyrosłe, najw. wartości rzeźnej	144—150	158—164	156—160	152—158	—
pełnomięsiste młodsze	160—170	142—148	140—144	140—144	—
miernie odżywione młodsze i dobrze odżywione starsze	132—136	130—134	124—128	124—128	—

C. Jalówki i krowy:

pełnomięsiste wytuczone jalówki najwyższej wartości rzeźnej	146—154	160—168	156—164	156—162	—
pełnomięs. wytucz. krowy najwyższej wartości rzeźnej do lat 7	160—166	160—166	160—166	154—160	—
starsze wytucz. krowy i mniej dobre młodsze krowy i jalówki	—	—	—	—	—
miernie odżywione krowy i jalówki	80—110	80—110	80—110	80—110	—
licho odżywione krowy i jalówki	—	—	—	—	—

II. Cielęta.

najprzedniejsze tuczone	240—250	220—230	220—230	212—224	—
średnio tuczone cielęta i najprzedniejsze ssaki	216—230	200—210	200—210	192—204	—
mniej tuczone cielęta i ssaki	—	—	—	—	—
liche ssaki	160—180	140—160	—160	150—160	—

III. Owce.

jagnięta tuczone i młodsze skopy tuczone	154—160	150—160	140—150	140—150	—
starsze skopy tuczone, liche jagnięta tuczone i dobrze odży- wione młode owce	140—148	134—144	120—126	—	—
miernie odżywione skopy i owce	112—114	—120	100—104	—	—

IV. Świnie.

tuczone ponad 150 kg żywej wagi	—	—	—	—	—
pełnom. od 120 do 150 kg żywej wagi	260—268	260—268	264—272	262—270	—
pełnom. od 100 do 120 kg żywej wagi	250—258	250—258	252—260	250—258	—
pełnom. od 80 do 100 kg żywej wagi	238—246	238—246	240—248	238—246	—
mięsiste świnie ponad 80 kg	224—232	224—232	226—234	224—232	—
maciory i późne kastraty	210—220	210—220	210—220	210—220	—